

HADİ KARARINIZI ÇABUCAK VERİN LÜTFEN[1]

TEMEL DEMİRER

“Yaşamak görevdir bu yangın yerinde

Yaşamak, insan kalarak.”[2]

4. Yargı Paketi'nin 6459 sayılı yasasıyla ‘Özel Yetkili Mahkeme’ler konusundaki tadilatla davam Adana'dan Hatay'a nakledildiği için karşınızdayım.

Savunmam için 4 Nisan 2014 tarihine ertelenen T.C. Adana 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nin (TMK 10. Maddesi ile Görevli) Dosya No: 2012/74 Esas; Duruşma Tarihi: 24 Ocak 2014; Celse No:5'deki oturumunda, Cumhuriyet Savcısı Ahmet Mithat Temel'in (39744) esas hakkında mütalaasında şunlar denilmiştir:

“31/03/2012 günü saat 12:25 sıralarında, Hatay merkez Kışlasaray mahallesi Saray caddesi üzerinde bulunan Eğitim-Sen Hatay şubesi önünde toplanan HDK (Halkların Demokratik Kongresi), KESK (Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu), İHD (İnsan Hakları Derneği), Halkevleri, ESP (Ezilenlerin Sosyalist Partisi), AKADER (Anadolu Kültür ve Araştırmaları Derneği), TÖP (Toplumsal Özgürlük Platformu) ve ÖDP (Özgürlük ve Dayanışma Partisi) organizesindeki yaklaşık 70 kişilik grup, 30 Mart 1995 yılında öldürülen dönemin DEP Samandağ ilçe başkanı Mehmet LATİFECİ ve THKP/C (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi) terör örgütü lideri Mahir ÇAYAN'ın resimlerini taşıyarak Saray caddesi ve Hürriyet caddesini takiben Ulus meydanına gelmiştir.

Grup tarafından burada, 30 Mart 1972 tarihinde, THKP-C terör örgütü yöneticisi ve üyesi olan Mahir ÇAYAN, Cihan ALPTEKİN, Hüdayi ARIKAN, Sinan Kazım ÖZÜDOĞRU, Ömer AYNA, Saffet ALP, Sabahattin KURT, Ahmet ATASOY, Ertan SARUHAN ve Nihat YILMAZ'ın güvenlik güçlerince yapılan bir operasyonda ölü olarak ele geçirildiği Kızıldere olayını protesto etmek amacıyla yürüyüş ve basın açıklaması yapılmıştır. (...)

Basın açıklaması sonrası sanık Temel DEMİRER grubun önünde megafonla bir konuşma yapmış, yapılan konuşma sonrası grup tarafından, Dev-Genç marsı olarak bilinen ‘Ey Dev-Gençli, Ey Dev-Gençli, Savaş Vakti Yaklaştı, Al Silahı Vur Beline, Emperyalizme Karşı, Deniz Gezmiş, Mahir ÇAYAN, Devrim için öldüler, Devrimciler Ölür Ama Devrimler Durmaz Sürer, Yolumuzun Önderleri, Mahir, Hüseyin, Ulaş Haykırıyor Gerillalar, Kurtuluşa Kadar Savaş, Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş’ şeklindeki marş okunmuş, daha sonra saat: 13.05'de grup dağılmıştır.

Olay yerinde tedbir alan güvenlik görevlileri tarafından, gerçekleşen eylemin ve eyleme katılan şahısların görüntüleri kaydedilmiş, görüntülerin incelenmesinde sanıkların birlikte hareket ettikleri, sloganlara katıldıkları, örgüt marşını birlikte söyledikleri tespit edilmiş, görüntüler fotoğraftan teşhis işlemiyle dosyaya yansıtılmıştır.

Sanıkların taşıdıkları pankartlar, fotoğraflar, okudukları basın bildirisi ve attıkları sloganlar ile THKP-C terör örgütünü ve mensuplarını övdükleri, terör örgütünün amacını ve faaliyetlerini desteklediklerini açıkladıkları ve bu şekilde THKP-C terör örgütünün propagandasını yaptıkları anlaşılmıştır.

Açıklanan nedenlerle;

Sanıklar Ali Cabir, Burak Kaya, Burcu Çiçek, Ferhat Türetken, Gökhan Mahir Doğan, Kayhan Nar, Mehmet Çelik, Mithatcan Türetken, Pınar Yılmaz, Serkan Yıldırım, Servet Şahin, Temel Demirer, Tolga Hasan Sahin, Tuncay Yıldız ve Yusuf Kimyon'un terör örgütünün propagandasını yapmak suçundan 3713 s. TMK'nun 7/2 maddesi ile 5237 s. TCK'nun 53, 63 maddeleri gereğince ayrı ayrı CEZALANDIRILMALARINA karar verilmesi kamu adına talep ve mütalaa olunur," deniliyor.

Bu gelişigüzel ve bir o kadar da afakî "mütalaa" konusunda belirteceğim ilk şey satırlardaki "ne pahasına olursa olsun cezalandırma"cı zihniyet bozukluğudur.

Hâlâ bu tür davalarla uğraşmak/ uğraştırılmak, inanın bir zül ve zülümdür.

DEMİŞTİM Kİ!

TMK'nın 10. maddesi ile görevli Adana 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 2012/ 490 esas ve 2012/411 no iddianamesindeki "Terör Örgütü Propagandası Yapmak" isnadına karşı 12 Nisan 2013 tarihinde yaptığım "Esasa Müteallik Dört İtiraz(ım)" başlıklı ön savunmamda[3] şu dört noktaya dikkat çekmişim:

"I.) İLK İTİRAZ(IM): 'ÖZEL YETKİLİ' MAHKEME(LER) VE TERÖR TANIMI: 'Özel yetkili' mahkemelerin, hukuk açısından olağanüstünü olağanlaştıran anti-demokratik bir uygulama olarak gördüğüm için kabullenmediğim gibi, yaslandığı 'terör tanımı' nı da, bu konuda bir hayli kitap yazmış birisi olarak irrasyonel ve absürd buluyorum."

İtirazımı, dediklerimi hayat doğruladı. Bugün "Özel Yetkili Mahkeme(ler)" yok, oysa beni bugün lüzumsuz buldukları bu kurumlarda, dün cezalandıracaklardı!

"II.) İKİNCİ İTİRAZ(IM): DÜŞÜNCEYİ İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ: İkinci itirazım da 7 sayfalık iddianamede hakkında 'Şüpheli Temel DEMİRER grubun önünde megafonla bir konuşma yapmış...' deniyor...

Yazılar bu kadar!

'Ne yapmışım'? İddianame sadece 'Konuştu' diyor!

Ardından da ii) 'Dev-Genç marşı söylediler'... 'Slogan attılar'... deniyor...

Sonra da iii) 'Dosyaya yansıyan slogan ve pankart içeriklerinin terör yöntemlerini kışkırttığı, cebir ve şiddetle tehdit ettiği, toplumun terör örgütünün prensiplerini benimsemeyen kesimini hedef gösterici ve yok sayıcı söylemlerin deklare edildiği...' diye ekleniyor!

Her üç iddia da düşünceyi ifade özgürlüğüne düşman bir tutumu sergilemektedir!...

Anmak 'suç' mu? 'Suç' olabilir mi? 'Suçlanabilir' mi? Elbette 'Hayır'!..”

Ne ilginçtir, hâlâ düşünce ve ifade özgürlüğünden söz edilen Türkiye’de konuştuğum için “*cebir ve şiddetle tehdit ettiği*” kaydıyla (?) yargılanıyorum. Üstelik, konuşmamda neyin “suç” olduğundan bile söz edilmiyorken!

“III.) ÜÇÜNCÜ İTİRAZ(IM): KIZILDERE GERÇEĞİ: Kızıldere katliamı konusunda savcının ‘iddianame’deki saptamaları afaki, öznel ve yanlı... Yani objektif değil!

Öncelikle Kızıldere’de ‘Ne olduğu’na ilişkin en önemli tanık olan BDP Mersin Milletvekili ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyesi Ertuğrul Kürkçü’nün mahkemenizce tanık olarak dinlenmesini istiyorum.

Bu olay hakkında polis fezleke ve raporlarından bir hayli faydalanan iddianamenin, olayın tanığı (ve sanığı) milletvekili Ertuğrul Kürkçü’yü görmezden gelmesi bir hayli manidardır...”

Öncelikle La Rouchefoucauld’un, “En büyük aldanma, başkalarını aldattığını sanmaktır,” uyarısını anımsatarak; Kızıldere konusunda “iddia makamı”nın ipe sapa gelmez, naklin manipülatif nakli veya karikatürü olarak nitelenebilecek, sıradan “yorumları” yerine Kızıldere’nin birinci elden tanığı, olayı bizzat yaşamış HDP Mersin Milletvekili ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyesi Ertuğrul Kürkçü’nün mahkemenizce tanık olarak dinlemesi daha doğru ve yerinde değil midir?

“IV.) DÖRDÜNCÜ İTİRAZ(IM): HUKUK(SUZLUK)UN TÜRKÇESİ: Dördüncü itiraz(im) da yaşa(tıl)duğumuz hukuk(suzluk)un Türkçesine dairdir. Elbette hukuk(suzluk), doğası gereği sınıfsaldır; ancak burada değineceğim, “hukuk devleti iddiaları” ile gerçek(ler) arasındaki uçurumun derinliğidir!”

Bu konudaki iddiam dününden bugüne kanıtlarıyla daha da güçlenip, doğruluğu gözler önüne serilmemiş midir?

Üretilen ve aslı astarı olmayan afakî “mütalaa”nın soru(n)ları, “suçlamaları”nı[4] bir kenara bırakılırsa, hakikâten, ben “polis fezlekeleri”ni “iddianame”ye tahvil eden zihniyet tarafından niye yargılanıyorum?

Bir muhalif, bir sosyalist olduğum, düzenin standartlarına uymadığım için mi?

“HUKUK(SUZLUK)” MU?

Yargılanmam, görüşlerim ve sosyalist siyasal duruşumdandır...

Bu bir “sır” değil elbet; “hukuk(suzluk)”un ne olduğu gibi!

“Hukuk tarafsız mı?” Elbet değil, olamaz da.

Oysa hukuktan, hukuk devletinden söz edenlerin dilinde hukuk, kapitalizmin kötülüklerini ortadan kaldıran sihirli bir formül olarak görülüyor. Çünkü bu tarafsızlık söylemi, hukukun sınıfsal özünü bulandırarak onu sınıflar üstü bir konuma taşıyor ve kutsallaştırıyor.

Ancak hukuk tarihte hep güçlünün yanında saf tuttu. Devletin egemenlerin devleti olması gibi hukuk da hep egemenlerin hukuku oldu. Olması da doğaldı, çünkü hukuk sınıfsal özünden bağımsız bir adalet ereğine göre değil, egemen sınıfın ihtiyaçlarına göre şekilleniyordu. Çünkü sınıflar üstü bir adalet ereği yoktu.

Siz bakmayın Ömer Hayyam'ın, "Adalet kainatın ruhudur"; Fransız yazar François-René de Chateaubriand'ın, "Adalet milletler için daima bir gıdadır; zira adaletle doyulmaz"; düşünür R. A. Roth'un, "Halka hürriyet, ahlâk ve şeref veren adalettir"; Montaigne'nin, "Adaletin olmadığı yerde ahlâktan bahsedilemez"; Alman Filozofu I. Kant'ın, "Eğer adalet kaybolursa insanların dünyada yaşamalarının manası kalmaz"; filozof Eflatun'un "Adil bir mahkeme, devlet binasının en sağlam direğidir," türünden "dilek ve temenniler"ine...

Adaleti, "Honeste vivere-Alterum non laedere-Suum quique tribuere," yani "Şerefle yaşa-başkasına zarar verme-herkesin hakkını tanı," ilkesinden hareketle tanımladığını "varsa-yan" Roma hukuku:

Roma İmparatoru Agustus döneminin ünlü şairi Ovidius'un özgürlük özlemi fişkırان şiirlerini yasaklıyor, şairi sürgüne gönderiyor.

İmparator Caligula aynı yolun yolcusu, Homeros'un kitaplarını yakıtıyor. Halkın canını çıkarıyor.

Roma ile de sınırlı değil. Katolik Kilisesi 'Robinson Crusoe'yu, Protestan Kilisesi 'Genç Werther'in Acıları'nı, Amerika 1930'larda Rousseau'nun 'İtiraflar'ını, Voltaire'in 'Candide'ini yasaklıyor.

Fransa Rousseau'nun kitaplarını yasaklamakla kalmıyor, hakkında tutuklama kararı veriyor.

Almanya, İngiltere, Çin, Rusya farklı değil, dünyaca ünlü, günümüzün klasik kitapları yakılıyor, devlet büyüklerinin işaretiyle yazarlar, gazeteciler taşlanıyor, geçmişte bunlar hep vardı... Alın size "Şerefle yaşa-başkasına zarar verme-herkesin hakkını tanı," diyen Roma hukuku gerçeği...

Kim ne derse hukuk, hem baskı aygıtı hem de ideolojik aygıttır.

Bu bağlamda da bir Marksist olarak, "hukuk"un ana rengini devlet/ iktidar tartışmaları eşliğinde kapitalizm ile hukuk arasındaki ekonomi-politik ilişkinin oluşturduğundan şüphe duymazken; Ali Murat Özdemir'in şu saptamalarının altını özenle çizerim:

"Hukukun ekonomi politiğini toplumsal hâkimiyet kalıplarını sömürü ekseninde güvenceye kavuşturan sistemlerden birisi olan hukuk alanını genel toplumsal düzenleme sürecinin bir parçası olarak değerlendiren disiplin olarak ele alabiliriz. (...)

Hukuk Terimi Üzerine: Althusserci bir perspektiften bakıldığında[5] hukuk, sermayenin ve emeğin yeniden üretimine müdahil olduğu kadar, '... [içeriği önemli ölçüde sermaye birikiminin ve sınıf mücadelesinin dinamikleri tarafından doldurulan] hukuka aykırı durumları yasakladığı ve cezalandırdığı için' üretim ilişkilerinin işleyişine de doğrudan müdahildir.[6] 'İşleyişe müdahil olmak' işleyişin kendisi (altyapı) veya işleyişin sonucu (üstyapı) olmaktan

farklıdır. Bu nedenle Althusser, hukuku, bir üretim ilişkisi olarak ele almanın mümkün olmadığını söylüyor. Ancak hukukun 'inşa edici-üretken' rolüne de kapıyı aralıyor. Hukuk üretim ilişkisi olmadığı gibi basit bir gölge fenomen de değildir: O, işleyişe müdahildir. Müdahale edilmiş biçimlerine göre 'işleyen' farklı 'işleyecek'tir.

Öyleyse şu denilebilir: devlet aygıtları tarafından işletilen bir sistem olarak ya da yapısal biçimlerin işlevi olarak hukuk, ekonomik ya da siyasi yeniden üretimin gerektirdiği pratikleri/uygulamaları[7] kendi çalışmalı birlikte varoluşları içerisinde düzenlemeyi,[8] sosyal biçim edinmiş üretim ilişkilerini işletmeyi (örneğin ücretli çalışmanın koşullarını saptamayı, sermaye gruplarının devlet içerisinde temsili için gerekli düzenlemeleri) ya da üretim ilişkilerinin kendi etkilerini göstermelerinin (mevcudiyetinin) tek olası yolu olan sosyal biçimlerin toplumsal bütünlük içinde karşılıklı konumlarını/ pozisyonlarını -sınıflı toplumun iktidar yapısını- yeniden üretir. Bu işlev nedeniyle var olmaz, ama bu işlevleri edindiği ölçüde kapitalist toplumun hukuku olur.

Hukukun işlevlerini yerine getirmesi, işleyen bir hukuk sisteminin, sosyal açıdan 'iyi' sayılabilecek sonuçlar doğurması anlamına gelmez. Kapitalist üretim ilişkilerinin işleyişini sürdürme işlevine sahip olan bir sistemin yarattığı etkilerin adalet sorunu etrafında ele alınması baştan sona çelişik ve başarısızlığa mahkûm bir girişim olur. Neo-liberal iktisadi esasların tatbikatını garanti ettikleri ölçüde desteklenen askeri diktatörlüklerin hukuk sistemleri de yeniden üretim ve üretim ilişkilerinin işleyişini sağlama işlevlerini yerine getirebilir.[9] Hemen belirtmeli, Marksist bir perspektiften bakıldıkta, burjuva hukukunun pratiği için gerekli kategorileri kavramak bir hukuk teorisi için yeterli değildir, bu hukukun pratikler biçiminde işletilebilmesi için gerekli koşulları da ortaya koymak, irdelemek gerekir. Bu koşulları ortaya koyabilmek için hukuku, hem kapitalist üretim koşullarının özgül ve hayali bir temsili olarak, bir başka deyişle, üretim ilişkileri ile girdiğimiz tutsaklaştırıcı ve hayali ilişkinin inşa edicisi ve gardıyanı[10] olarak (hukuki söylem), hem de meta dolaşımının kategorileri altında ücretli emeğin sömürüsüne dayanmak suretiyle işleyen bir sistem hâlinde ele alabilmek gerekir. (...)

Hukuki özne, boşluksuz ve kendini anlatabilen (kendi edebiyatını geliştiren), dolayısı ile -Weber'in terimleriyle söylersek- 'umumileşmiş (generalisation) ve sistemleşmiş (systematisation) bir yasal düzen olarak meşruiyet sorununu teknik ve çekişmesiz hâle getirme' iddiasını içeren[11] bir söylemin ürünü olarak, büyük özne tarafından çağrıldığı için hukuki öznedir, hak süjesidir.[12] Küçük- özneyi (hukuki özneyi) yaratan büyük özne ile girdiği diyalogdur: Bu diyalog içerisinde 'büyük özne' (genel ideoloji ve hukuk söylemi) hukuki özneye, 'özne' olarak seslenir (interpellation) ve onun da 'özne' olarak selamlanılışı mukabilinde bir özne gibi davranması (makbul pratikleri gerçekleştirilmesi) gerekmektedir. Büyük özne ona şöyle der: 'hey sen, malik olacak isen iste! iradeni ortaya koy!' (Savigny), ya da 'çıkarcının gereğini yerine getir' (Jhering). Bir önceki cümlede iki örneği verilen çeşitli formüllerden herhangi birisinin kullanılmasıyla, somut şeylerin mülkiyeti imkân dâhiline girer, genel anlamda mülkiyet kurumu somut nesnesine kavuşur. Burjuva ideolojisi özneyi kurarak işler. Üretim ilişkilerinin taşıyıcısı olan kimselerin hak süjesi olarak tebarüz etmesi süreçleri burjuva ideolojisinin işleyişinin merkezini oluşturur.[13] Hukuk alanında büyük özne rolü hukuki

söyleme düşmektedir. Hukuki özneler ancak bu çağrılma/seslenme işlemi dolayısıyla hak süjesi olabilir ve eyleyebilirler (haklarını kullanabilirler). Büyük özne, hukuki kategoriler biçimine bürünen bir dille, seslenir.[14]

Öyleyse, hukuk (ideolojisi) insanın kendi varoluş koşulları ile girdiği muhayyel ilişkinin bir veçhesidir. Hukuk alanında var-olabilmesi için malik, seçmen, hak sahibi, kiracı, şahit gibi pozisyonların uygun adıyla donatılması gerekir. Bu pozisyonlar belirli ilişkiler olmaksızın bugün oldukları hâllerleriyle var-olamaz. Diğer yandan... hukuk (ideolojisi) hak süjesini basitçe tanımaz, ideolojilerin görelî bağımsızlığı içerisinde onu ve pratiklerini üretir. Bir yandan onu temellük etmeye yazgılı bir toplumsal varlık olarak inşa ederken diğer yandan içinde bulunduğu toplumsal formasyonun tarihsel gelişimi içerisinde özgülleşen usullerle farklılaştırır. Kendisini de ürettiğine referansla tanımlar ve meşrulaştırır.[15] Bu süreçte hukuki ideolojiyi imkân dâhiline sokan maddi pratikler sermaye ilişkisine içkindirler.[16]

Bir sistem olarak hukukun kapitalist üretim ilişkilerinin işletilmesi ve yeniden üretimdeki etkisi, devlet iktidarının düzenleyici kullanımı aracılığı ile gerçekleşir. Toplumsal güç ilişkilerinin yoğunlaştığı bir alan (bir ilişkiler sistemi ya da yapı) olarak devlet organizma olmadığı gibi hukukun kaynağı da değildir. Anılan nedenle devletin iktidarı da arzulayan, hesaplayan ve isteyen bir organizmanın bir ve çelişmez hedefine ulaşma gayretiyle tatbik ettiği güce benzemez. O daha ziyade devlet denilen alan içerisinde temsilini bulan ve çoğu birbirine zıt olan siyasi taleplerin çatışarak kurduğu dengenin siyasi (dolayısıyla sınıfsal kökeni gizlenmiş, bir ve aynı cumhuriyetin bütün yurttaşlarının menfaati icabı ifşa edilmiş) ifadesidir.

Hukukun işleyişinde hukuki ideolojinin belirleyiciliğini göz ardı edemeyiz. Devlet iktidarının siyasi güçlerin biçim belirlenimli yoğunlaşması olduğunu ve hukukun işleyişinde (hukuki öznenin belirlenmesinde, hukuki pratiklerin meşruiyet ve amaç taşımada, hukuki tekniklerin belirmesinde, -piyasa rasyonelitesinde olduğu gibi- apaçık olmak hasebiyle hukuk alanını belirleyen önvarsayımların etki doğurmasında) hukuki ideolojinin belirleyici etkisinin bulunduğunu hatırladığımızda; hukukun düzenleyiciliğini yasa koyucunun ya da hükümetin planlı eylemlerine ve/veya ‘buluşlarına’ indirgemenin tutarsızlığı ortaya çıkar. (...)

Hukuki söylemin ilgili toplumsal formasyonun sermaye birikiminin ve/veya sınıf mücadelesinin dinamiklerine bağlı olarak değişen farklı ritimleriyle (dolayısıyla üretimin zamanı başta olmak üzere yaşamın çeşitli zamanlarının çakışmasını sağlayan ideolojilerle) ilişkisi üzerinden kazandığı içerikler bulunmaktadır.”[17]

Bu durumda yani hukuk ezelden, ebede payidar, “sınıflar üstü”, “aşkın” bir görüngü değil, üretim ilişki ve çelişkilerine mündemiç ise; Anayasa’nın: XII. Madde’sinde, “Herkes temel hak ve hürriyetlere sahiptir”; XXV. Madde’sinde, “Herkes düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir”; X. Madde’sinde, “Herkes kanun önünde eşittir”; XXXVI. Madde’sinde, “Herkes adil yargılanma hakkına sahiptir”; XIX. Madde’sinde, “Herkes kişi hürriyeti ve güvenliğine sahiptir,” saptamalarının hiçbir maddi karşılığı bulunmamaktadır...

“NASIL” MI? “İFADE ÖZGÜR(SÜZ)LÜĞÜ” MESELA!

Aiskhylos, “Dizginsiz dil bela getirir,” dese de; “ifade özgürlüğü”, insan olmanın (ve kalmanın) “olmazsa olmazı”dır!

Çünkü Jean Paul Sartre, “Düşünce özgürlüğünden yoksun olmak düşündüğünü söyleyememek değil, hiç düşünememiş olmaktır,” derken; John Stuart Mill de ekler:

“Bir düşüncenin susturulmasındaki asıl kötülük, yaşayan kuşağa olduğu gibi, gelecek kuşaklara da bir haydutluk olması, o düşüncenin yandaşlarından da fazla olarak, söz konusu düşünceye yandaş olmayanlara karşı da bir soygunculuk olmasıdır. Eğer doğru ise, insanlar yanlış olanı doğru olanla değiştirme imkânından yoksun bırakılırlar. Eğer yanlış ise, hemen hemen aynı derecede büyük bir yararı, yani hakikâtin yanlış olan ile çarpışması sonucunda, yanlışın daha açık anlaşılmasını, daha canlı bir etki bırakması fırsatını da elden kaçırmış olurlar...”

Ancak Türkiye’de bu gerçeklere “es” geçildiği de, bir “sır” değildir.

Atilla Yayla’nın ifadesiyle, “Türkiye’de hukuk mevzuatında 40’a yakın yerde ifade özgürlüğüne engel var”ken ve yazar Bekir Coşkun, AKP milletvekillerinin açtığı dava sonucunda 1 yıl 2 ay 17 gün hapis cezasına çarptırılmışken;^[18] ya da İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürü Yardımcısı Sedat Selim Ay’ın gazeteci yazar Nihat Behram’a köşe yazısında “işkenceci” dediği gerekçesiyle açtığı, İstanbul 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülen hakaret davasında hâkim karşısında çıkan gazeteci yazar Behram’ın savunmasında, Ay hakkında birçok işkence davası açıldığını belirterek, işkence yapana işkenceci denildiğini kaydettiği^[19] hâlde yargılanırken; kolay mı?

RSF raporuna göre, Türkiye basın özgürlüğü endeksindeki 180 ülkenin 154’üncüsüdür!

‘Freedom House’un, 2013’e ilişkin basın özgürlüğü raporunda Türkiye “Özgür olmayan ülkeler” kategorisine düştü, Avrupa’da basını özgür olmayan tek ülke oldu!

İnsan Hakları İzleme Örgütü (Human Rights Watch/ HRW) 2013 yılında dünyada yaşanan önemli olaylara yer verdiği ‘Dünya Raporu’nun Türkiye kısmına, orantısız güç, terör gerekçeli davalar ile sivil hakların ve ifade özgürlüğünün önüne konan engeller damga vurdu!

HRW’nin, 2014 Dünya Raporu’nda, “otoriter çoğunlukçu” başlığı altında bulunan Mısır, Tunus, Myanmar, Tayland, Kenya, Rusya, Ukrayna, Çin gibi ülkelerin yanında Türkiye de yer aldı. Recep Tayyip Erdoğan’ın “gittikçe otoriter” bir yönetim izlediği vurgulandı!

‘Uluslararası Af Örgütü’nün, 10 Haziran 2014 tarihli ‘Gezi Parkı Raporu’nda, “Devlet şiddetinin ifade özgürlüğünü de tehdit ettiği”ne dikkat çekiliyor!

Kolay mı? Gezi direnişinde habercilere darptan tek bir polis bile hâlâ ceza görmedi. 59 gazeteci ve 23 dağıtımcı 2014’te cezaevinde girdi. Ekim-Aralık 2013 döneminde 4’ü gazeteci 13 kişiye TMK veya TCK’nın “terör” hükümlerinden iki müebbet, bin 609 yıl 4 ay hapis cezası verildi. Haberciler, gazetecilik örgütleri ve hak savunucularının onca çağrısına rağmen, Gezi eylemleri sırasında başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok kentte 150’yi aşkın medya temsilcisine saldıran polisler yargılanmazken; Gezi eylemlerinin başladığı 27

Mayıs'tan 30 Eylül'e kadar 153 gazeteci haber peşinde koşarken yaralanmış, en az 39'u gözaltına alınmıştı!

'Türkiye Yayıncılar Birliği' Başkanı Metin Celal, "Televizyon ve kitap yayıncılığını ceza tehdidi ile otosansüre yönelttiler. Geriye internet kaldı. Kapatılan site sayısını düşünürsek, geleceğin daha da karanlık olduğunu söyleyebiliriz," derken; TBMM'nin Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülen Torba Yasa kapsamında yer alan "5651 Sayılı İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanun" internette sansür tartışmalarına yol açtı. 2007 yılında kabul edilen 5651 sayılı yasada çok önemli değişiklikler yapılmasını öngören yasa, insan haklarına aykırı olduğu, erişim ve içerik engellemelerinin artacağı, internette denetimin yoğunlaşacağı eleştirilerine sebep oldu!

O hâlde Rifat Ilgaz'ın, "konuşalım,/ bir suç olduğunu bilerek her sözümüzün,/ güzel günlerin yaklaştığını söyleyelim,/ dört yanımızı kollayarak!"; Oktay Rifat'ın, "Öpüşmek yasaktı, bilir misiniz,/ Düşünmek yasak,/ İşgücünü savunmak yasak!" dizelerinde ifade ettiği sorunun hâlâ gündemde olduğundan söz etmemiz abartı olmasa gerek...

Bu işin bir yanıken; "Türk(ie) Hukuk(suzluk)u"na göz atmamak olmaz.

"TÜRK(İYE) HUKUK(SUZLUK)U" NUN HÂL(VE GİDİŞ)İ

Abdullah Muradoğlu'nun, "... 'Hukuki' olmaktan daha çok 'siyasi' boyutu olan yargılamalar konusunda sicili parlak bir ülkeyiz";

Mümtaz'er Türköne'nin, "Göstere göstere, bir tuluat şeklinde hukuk katlediliyor";

Onur Güneş'in, "Hukuk duble yoldan çok daha fazlasıdır";

Can Uğur'un, "Günümüz Türkiye'si'nde hukuk devleti vaadinden her geçen gün uzaklaştığını kabul etmek gerekiyor";

Ekonomi Profesörü Dani Rodrick'in, "Türkiye'de siyaset yargıya yön veriyor," diye tarif "Türkiye'de bütün toplumun güvendiği hukuk sistemini kuramadı. Hukuk, sadece o sırada güçlü olanı koruyacak bir kalkan gibi kullanıldı. 'Kalkan'ın sahibi değişti ama hukukun kalkan olma işlevi değişmedi," diyen Çetin Altan sonuna kadar haklıdır; işte kimi örnekler!

i) Başbakan Erdoğan, 22 Haziran 2014 tarihinde Haliç Kongre Merkezi'nde AKP'nin il danışma meclisi toplantısındaki konuşmasında, "Türkiye'de bir başbakanın ofisi dinlenecek. Bununla ilgili Başbakanlık Teftiş Kurulu bütün belgelerini toplayacak, ilgili mercilere aktaracak. Hâle bakın, hepsi dışarıda. Ben paralel ya da değil yargıya sesleniyorum: Bütün belgeler ortadayken, suç aletleri ortadayken, yapanlar ortadayken neymiş adli kontrolle serbest bırakılmış. Benim itirazım var. Siz başbakanın dinlenmesini bu kadar normal karşılıyorsanız soruyorum sizin yatak odanızı dinleyenlere karşı tavrınız ne olacak acaba? Temenni ederim ki kısa zaman sonra sizler de aynı şekilde dinlenilmezsiniz. Bu gidiş hayra âlâmet bir gidiş değil," diyerek, karara yargıda itiraz edeceğini söyledi![20]

ii) Adalet, benzer iki olayda farklı işledi. Ankara'daki mahkeme, hakkında yeni dava açıldığı için denetimli serbestlik hakkını kaybeden Mehmet Ağar'ın cezaevine dönmesine izin vermeyen bir karar alırken, İstanbul'daki mahkeme, aynı durumdaki vatandaş Taylan Aydoğdu için farklı bir karara imza attı![21]

iii) “Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, Rasim Ozan Kütahyalı'nın HDP milletvekili Ertuğrul Kürkçü'ye yönelik ‘utanmaz, alçakça, manyak’ sözlerinin hakaret olmadığı kararına varırken; aynı Hukuk Dairesi, Recep Tayip Erdoğan'a, ‘Şerefsizlik yapıyor,’ diyen Devlet Bahçeli'nin de hakareten mahkûm edilmesini istemişti”![22]

iv) “Katil Erdoğan” sloganına para ve hapis cezası... Muğla'da, Roboskî katliamının protestosu sırasında “Katil Erdoğan” sloganı attıkları iddiasıyla Erdoğan tarafından dava edilen iki öğrenciye 7 bin 80 lira para cezası, beş öğrenciye ise 11 ay 20 gün hapis cezası verildi. 2011'de Aydın'da görülen benzer bir davada ise mahkeme, “Katil Erdoğan” ifadesinin hakaret olmadığını hükmederek 7 sanık hakkında beraat kararı vermişti”![23]

v) Bahçelievler katliamını gerçekleştiren ülkücü katiller Ünal Osmanağaoğlu ve Bünyamin Adanalı'nın özel afla tahliyesine ilişkin Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin kararın temyiz yolunun kapalı olduğuna karar vermesini değerlendiren avukat Erşen Sansal, konuyu Ceza Genel Kurulu'nun görüşmemesi durumunda hukuk işleyişinin altüst olacağı uyarısında bulundu. Sansal, öteden beri katillerin hep korunup kollandığını söyledi![24]

vi) Etkisiz soruşturma faili meçhullerde zamanaşımı tehlikesini gündeme getirdi. Kayıp yakınlarının avukatı Taylan Tanay, etkili soruşturma yapılmadığını söyleyerek, “Böyle giderse, dosya tozlu raflar arasındaki yerini alacak” derken; İstanbul'da 20 yıl önce gözaltında kaybedilen üniversite öğrencileri Ayhan Efeoğlu, Hüsamettin Yaman ve Soner Gül'ün öldürülmesine ilişkin, 14 şüpheli hakkında “kasten insan öldürme” suçundan yürütülen soruşturma, zamanaşımı tehlikesiyle karşı karşıya![25]

vii) Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi, hakkında faili meçhul cinayet davası açılan eski Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar'ın yeniden cezaevine girmesine neden olan 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkındaki Yasa'nın 105/A maddesinin 7. fıkrasının anayasaya aykırı olduğunu belirterek iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Mahkeme, “anayasaya aykırılık itirazı sonuçlanıncaya kadar” Ağar'ın tekrar cezaevine gönderilmesine ilişkin kararın infazının durdurulmasına hükmetti![26]

viii) İstanbul'da Gezi Parkı eylemlerinde polisin attığı gaz fişegi sonucu sağ gözünü kaybeden moda tasarımcısı Mehmet Reha Baran davasında, İçişleri Bakanlığında skandal bir savunma geldi. Bakanlık savunmasında, tazyikli su ve biber gazıyla gerçekleştirilen polis müdahalesinin yasal olduğunu ifade ederek, Baran'ın kör edilmesini hukuka uygun buldu. Ayrıca, Baran'ın gaz fişegi sonucu kör olduğu hastane raporlarıyla sabit olmasına rağmen, “Davacının gerçekten gaz kapsülünden dolayı yaralanıp yaralanmadığı bilinmemektedir,” denildi![27]

ix) Türkiye’de “terör örgütü” üyeliği suçlamasının ne kadar kolay yapıldığını gösteren son olay Fırat Barik hakkında açılan dava oldu.

Ankara Mamak’ta yaşayan Fırat Barik, üniversite sınavlarına hazırlanırken, Mamak’ta bir tren istasyonuna “Tek yol devrim” ve “Kahrolsun faşizm” yazmasından ötürü, 6 Ağustos 2011 günü gözaltına alındı. Savcılık, Barik hakkında “terör örgütü üyesi olmak, örgüt propagandası yapmak ve örgüt faaliyeti çerçevesinde mala zarar vermek” suçlarından 36 yıla kadar hapis istemiyle dava açtı...

Duvara yazı yazdığı ve yaz kampına katıldığı için örgüt üyeliği ile suçlanan ve bu nedenle dört ay cezaevinde yatan Fırat Barik, beraat etti!

Yargıda bir diğer pardon vakası Meral Yıldırım Gökoğlu ve Semiha Eylik’in başına geldi. Dava dosyasına göre Gökoğlu ve Eylik, 2007 seçimlerine ilişkin yapılan protesto gösterisine katıldı. Yapılan yargılamada Gökoğlu ve Eylik beraat etti. Davaya bakan Ankara 24. Asliye Ceza Mahkemesi, Gökoğlu ve Eylik’in beraat etmesine rağmen haklarında yanlışlıkla yakalama kararı çıkarttı. Yakalanan iki kadın, gerçek anlaşılana kadar 10 saat gözaltında kaldı!*[28]*

x) 42 yıl önce çöken “THKP-C örgütü üyeliği” suçundan dinlenenlerle ilgili fezlekede polis, Gezi Direnişi’nde hiç olmayan olayları olmuş gibi gösterdi... Bursa’da Gezi Direnişi nedeniyle TMOBB, Halkevi, ÇHD yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 21 kişinin dinlenmesi için polis tarafından hazırlanan fezlekeler skandalın boyutlarını ortaya koydu. 42 yıl önce çöken “THKP-C örgütü üyeliği” suçundan dinlenenlerle ilgili fezlekede polis, Gezi Direnişi’nde hiç olmayan olayları olmuş gibi göstererek, “Başbakanlık binası, TBMM, Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık resmi konutu, AKP Genel Merkezi gibi binalara saldırıldığını”, “TMMOB, ÇHD, TTB, Barolar, İHD gibi kuruluşların eylemcileri teşvik ettiğini” savunurken, ‘CNN’, ‘BBC’, ‘El Cezire’, ‘The Economist’ gibi uluslararası medyayı suçladı. ‘CNN’ televizyonu, “Cumhuriyet tarihinde yapmadığı kadar çok yayın yapmakla” eleştirildi!*[29]*

xi) Diyarbakır’da 3 çocuğa aylarca uyuşturucu madde kullandırıp tecavüz eden polislerin cezasız kaldığı haberleri yankı uyandırdı. Diyarbakır’da yaşları 6 ila 10 arasında olan 3 kardeşin, merkez Yenişehir ve Eğil İlçe Emniyet Müdürlüğü’nde görevli 3 polis memurunun aylarca cinsel istismara maruz kaldıkları 2013’ün nisan ayında verilen takipsizlik kararı neticesinde ortaya çıktı!*[30]*

xii) Gazeteci Uğur Dündar’ın eşi Yasemin Baradan Dündar’a ait kişisel veri niteliğindeki yurt giriş çıkış bilgilerini hukuka aykırı olarak ele geçirmek suçundan 1 yıl hapis cezası alan 3 polisin mahkûmiyet kararı Yargıtay’ca bozuldu. Oy çokluğu ile alınan kararda polislerin eyleminin kişisel verileri ele geçirmek olarak değerlendirilemeyeceği ifade edildi. Yasemin ve Uğur Dündar çiftinin avukatı Vural Ergül, “Muhaberat devleti mi oluyoruz kaygılarının yüksek sesle dile getirildiği günümüzde Yargıtay’ın bu kararı açıkça polis devletine kapı açmaktadır,” dedi!*[31]*

“TÜRK(İYE) HUKUK(SUZLUK)U”NUN PRATİĞİ

Buraya kadar izah ettiklerim çerçevesinde “Türk(ıye) hukuk(suzluk)u”nun pratik verilerine gelince; hızla sıralayalım...

i) Gezi eylemleri sırasında Ethem Sarısülük’ü öldüren polis Şahbaz, “Öldüğünü duyduğumda oturdum Fatıha okudum,” diye kendini savunurken; önce müebbede mahkûm edildiği mahkeme tarafından, cezayı “haksız tahrik” ve “takdir indirimi” uygulanarak 7 yıl 9 ay 10 gün hapse indirildi!/[32]

ii) Gezi Parkı Direnişi’nde Dolmabahçe Bezmi Âlem Valide Sultan Camisi’nde, polisin orantısız müdahalesi sonucu ağır yaralanan kişilere müdahale ettikleri gerekçesiyle “suçluyu kayırmak” ve “ibadethaneleri kirletme” suçlamalarıyla İstanbul 55. Asliye Ceza Mahkemesi’nde 10 aydan 6 yıl 4 aya kadar hapis ile yargılanan 255 sanık hekimler hâkim karşısına çıktı!/[33]

iii) Antalya’daki Gezi eylemleri sırasında Kaleiçi’nde Güzel Sanatlar Galerisi duvarına “Ahmet Atakan Ölümsüzdür” diye yazan Naim Doğan’a, kamu malına zarar verdiği gerekçesiyle 1 yıl hapis cezası verildi. Kültür ve Turizm İl Müdürlüğü’ne yazının temizlenmesi için 150 lira masrafı daha önce ödeyen Doğan’ın hapis cezası, 6 bin lira para cezasına çevrildi!/[34]

iv) Lise öğrencisi Gülsüm Koç’un, gizli tanık ifadesi ile Özel Yetkili Mahkeme’nin (ÖYM) verdiği 26 yıl 8 ay hapis cezası Yargıtay tarafından onandı!/[35]

v) Diyarbakır Lice’nin 25 yaşındaki HDP’li Belediye Başkanı Rezan Zuğurlu’ye, 3 ayrı gösteriye katıldığı gerekçesi ile 4 yıl 2 ay hapis cezası veren mahkeme, gerekçeli kararını açıkladı. Gerekçeli kararda, bilirkişi raporuna vurgu yapılırken, polise taş atan grupta bulunan bir kişinin kaş, göz ile burun ve dudak arasındaki boşluktan dolayı Belediye Başkanı Zuğurlu’ye benzediği belirtildi!/[36]

vi) İzmir’de, Maoist Komünist Parti (MKP) adına faaliyet yürüttükleri suçlamasıyla 13’ü tutuklu 22 sanık hakkında açılan davada telefon dinlemesi skandalı yaşandı. Polis, yaptığı dinlemelerden bir kısmını “suç unsuru taşıyor,” diye yazılı dökümünü yaparak savcılığa gönderdi. Diğer görüşmeler ise başka bir CD içinde ve yalnızca ses dosyası hâlinde iletildi. Savcı da CD’deki kayıtları dinlemeden, dökümü yapılan görüşmeleri esas aldı!/[37]

Ancak kayıtlar ile esas ses dosyalarının birbirini tutmadığı ortaya çıktı. Örneğin; bir sanığa ait görüşmede geçen “emanet” ifadesi “silah” olarak yorumlandı. Oysa bir gün sonraya ait dökümü yapılmayan görüşmede, aynı konuşmada “et ve kavurma” deniyordu. Bir başka sanığın dökümündeki “CV” ifadesi, “örgüte eleman kazandırmak” diye alındı. Dökümü yapılmayan görüşmede ise CV’lerin eleman arayan bir şirkete gönderileceği yer alıyordu!/[38]

vii) Ortam dinlemesinde “Amerikan emperyalizmine karşı uyanış var” cümlesi “Emperyalist Mine” olarak kayıtlara geçince savcı, MKP tutuklusunu Mine Sargın’a “Emperyalist Mine sen misin?” diye soruldu!/[39]

viii) Sinop Gerze’de termik santral sondajına engel olmaya çalışan 39 kişiye 2 yıl sonra dava açıldı. Eyleme katılanların “asker ve polisin üzerine arı atmakla” suçlandığı davada sanıklar için 4 yıla kadar hapis cezası talep edildi. Gerzeliler, “Biber gazı attılar, hayvanlar da bunaldı, saldırdı. Sadece asker polise değil tüm köylüye saldırdı,” dediler.

Şengül Şahin “TOMA’nın sığıdığı sudan ya da polisin attığı gazdan kovanlar zarar görmüş olabilir. Arılar herkesi soktu. Emniyetteki bir toplantıda, bir emniyet müdürü bana aynen şunu söyledi: ‘O kadar örgütlü çalışmışsınız ki arıları bile eğitmişsiniz, bize saldırttınız.’ Toplantıya katılanlarla hep birlikte güldük,” dedi.

Eğitimli arı iddiası o gün Gerzelileri güldürse de olaydan 2 yıl sonra hazırlanan iddianamede üzdü. İddianamede 39 kişi hakkında “çalışma hürriyetini ihlâl”, “görevi yaptırmamak için direnme”, “kamu malına zarar verme”den dava açıldı!^[40]

ix) Sincan F Tipi Cezaevi’nde tutuklu olan iki öğrenci arkadaşını görmeye gelen 6 kişinin, yaşanan tartışma üzerine gardiyanlar tarafından dövülmesi davasında karar çıktı. Mahkeme, mağdur 6 öğrenciyi infaz koruma memurlarına hakaret ettikleri gerekçesiyle 1 yıl 15 gün hapis cezasına çarptırdı. Olayda ziyaretçinin parmağını kıran gardiyana ise sadece 8 ay hapis cezası verildi!^[41]

x) Kırıkkale Cezaevi’nde siyasi hükümlü Erkin Kocaman’ın gardiyanlar tarafından dövülmesi olayı ilginç bir senaryo yazılarak kapatıldı. Savcılığa göre Erkin cama kafa, kapıya yumruk atarak kendisini yaraladı, masadan düştü. Karşılığında ise savcılık, Kocaman’ı cama kafa atarak kamu malına zarar vermekle suçladı!^[42]

xi) Danıştay 10. Daire, Burdur cezaevi’ne 2000’de düzenlenen “Hayata Dönüş Harekâtı”nda cezaevi duvarını yıkan dozerin kepçe darbesiyle sağ kolu kopan Veli Saçılık’ın olayda kusurlu olduğu yönündeki kararı yerinde buldu ve karar düzeltme istemini reddetti. Böylece, Saçılık’ın devletten yıllar önce 150 bin TL olarak aldığı, “kol tazminatını” faiziyle birlikte yaklaşık 725 bin TL olarak geri ödemesi kesinleşti. Memur olan Saçılık’tan paranın maaşından kesinti yapılarak tahsil edileceği öğrenildi!^[43]

xii) Üniversite öğrencileri M.Ç ve H.K.’yı 2009 yılındaki 1 Mayıs kutlamalarında bayılı tana kadar dövdüğü, ardından da yol kenarına attığı gerekçesiyle 5 yıldır yargılanan 4 polis F.O, V.D, G.A ve F.K beraat etti!^[44]

xiii) İstanbul Maltepe’de 2008 yılında evinin balkonundaki Erdal Bakırcı’yı kafasından gaz fişegi ile vuran polisler beraat etti. Polislerin “isteyerek olmadı” yönündeki ifadesini dikkate alan mahkeme, suçlanmaları için inandırıcı delil olmadığına karar verdi!^[45]

xiv) Ali İsmail’i geri çeviren doktorun dosyası sessiz sedasız kapatılırken, Gezi’de katledilen Abdullah Cömert’in ağabeyine 2 ayrı dava açıldı... Gezi Direnişi’nde polislerin de aralarında bulunduğu eli sopalı kişilerce dövülen Ali İsmail Korkmaz’ın beyin kanamasını tespit edemeyen ve kas gevşetici yazarak geri gönderen Dr. Hasan Gülcü hakkında soruşturma sessiz sedasız kapatıldı. Gezi Direnişi’nde Hatay’da polis tarafından öldürülen Abdullah Cömert’in ağabeyi Zafer Cömert hakkında ise 2 ayrı dava açıldı!^[46]

xv) İstanbul Esenyurt'ta Alaattin Karadağ'ı öldüren polise çatışmada yaralandığı gerekçesiyle İçişleri Bakanlığı tarafından ödenen tazminat katledilen Karadağ'ın ailesinden isteniyor. Bakanlık tazminatı aileye yüklemek için yargısız infaza kurban giden Alaattin Karadağ'ın mirasçıları hakkında dava açtı. Hatay Asliye Hukuk Mahkemesi'nde açılan davada Karadağ'ın birinci dereceden dokuz akrabasından “fazlaya dair hakları saklı kalmak kaydıyla” idare zararının 23 Aralık 2013 tarihinden itibaren faiz işletilerek geri alınması isteniyor. İstenen toplam para ise 3.647.55 TL![47]

xvi) İzmir Konak'ta düzenlenen 12 Eylül mitinginde Hatay Valisi Celalettin Lekesiz ve Eskişehir Valisi Güngör Azim Tuna'yı eleştiren Sosyal Bilgiler Öğretmeni Orhan Bayram “kamu görevlisine hakaretten” 11 ay 20 gün hapis cezası aldı![48]

xvii) Polisi “yumurta” ile tehdide altı buçuk ay ceza verildi... Öğrenci Kolektifleri üyesi bir grup, YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım 2012'de Dolmabahçe'deki Başbakanlık Çalışma Ofisi'nin önünde polise yumurta attığı iddia edilen iki öğrenciye ve barikata tekmeyle vurduğu iddia edilen bir öğrenciye ‘cebir ve tehdit yoluyla polise direnme’ suçundan altışar ay yirmişer gün hapis cezası verildi. Avukatlık Ali Coşkun, “Yumurtayla cebir mi olur?” diye sordu![49]

xviii) Özgür Suriye Ordusu'nu protesto eden 14 TGB'liye 24 yıl hapis ve 19 bin TL para cezası verildi... 11 Mayıs 2013'te İzmir Gündoğdu Meydanı'ndaki Uluslararası Öğrenci Fuarı'nda Suriye'yi temsilen Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) açtığı stand TGB'lilerce protesto edildi. ÖSO bayrağının asıldığı stant protesto sonrasında kapatıldı. Protesto eylemi sonrasında 14 TGB'li gence dava açıldı. 18 Kasım 2013 günü görülen duruşma kararına göre ÖSO'yu protesto eden TGB'lilere 24 yıl hapis ve 19 bin TL para cezası verildi![50]

xix) Dolmabahçe'deki olaylarda “Vurma, hamileyim” demesine rağmen polis şiddetine maruz kalan ve bebeğini düşüren E.Ö. için adli tıp 4 yıldır rapor vermedi. Erdoğan'ın 4 Aralık 2010'da Dolmabahçe'deki rektörlerle yaptığı toplantıyı protesto etmek amacıyla Kabataş'ta toplanan Genç-Sen üyelerine polis copla ve biber gazıyla müdahale ettiği olaylar esnasında 19 yaşındaki 6 haftalık hamile E.Ö. bebeğini düşürmüştü. Soruşturmanın ilerlemesi için gerekli en önemli belge olan ve bebeğin hangi nedenle düştüğünü ortaya çıkaracak adli tıp raporu ise 3.5 yıldır gönderilmedi![51]

xx) Protesto için Ankara'dan Dolmabahçe'ye gelmeye çalışırken Tuzla'da polis müdahalesine uğrayan üniversitelilerle ilgili dava, karşılıklı beraatla bitti. Erdoğan'ın 2010 yılında rektörlerle yaptığı görüşmeyi protesto için otobüsle İstanbul'a gelirken, Tuzla'ya yönlendirilen 135 öğrenciye akaryakıt istasyonunda müdahale edildi. 7 öğrenci yaralanırken Miraç Ekrem Efe'nin burnu kırıldı. İddianamede 7 öğrenci hem mağdur hem şüpheli, 3 öğrenci şüpheli olarak yer aldı. Ayrıca 36 polisin cezalandırılması istendi.

Ancak Anadolu 20. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki dava 16 Ocak 2014'de polisin savunmasına uygun şekilde sonuçlandı. Kararda, öğrencilerin polislerle şişe ile taş attıkları, polisin de biber gazı kullanıp müdahale ettiği, grubun geri doğru kaçtığı ve “yere düşenler, çarpışanlar olduğu” ifade edildi. Polise direnme suçu bakımından da “olay yeri çok kalabalık oldu-

ğu, olayın bir kargaşa şeklinde gerçekleştiği, sanıklar dışında birçok kişinin bulunduğu” için beraata hükmedildi![52]

xxi) Ermeni Soykırımı'nın yıldönümünde, Ankara 22. Asliye Ceza Mahkemesi'nin İHD yöneticileri ve Baskın Oran'a yönelik Türk İntikam Tugayı'nın (TİT) tehdit davasına ilişkin verdiği karar kaygı verici. Söz konusu ırkçı örgüt tarafından 2009 yılında İHD yöneticileri ve Baskın Oran'a, “Baskın Oran gibi Ermeni piçlerini savunmaya devam ederseniz, o çok sevdiğiniz Ermeni ajanı Hrant Dink'in yanına gidirsiniz...” şeklinde bir mail göndermişti. O e-postanın sahibi Alper Alptuğ 24 Nisan 2014 günü görülen duruşmada beraat etti![53]

xxii) Hrant Dink'in öldürülmesiyle ilgili mahkemenin kararını açıkladığı gün bir TV kanalına çıkarak kararı eleştiren Agos'un Genel Yayın Yönetmeni Rober Koptaş ile gazeteci Ümit Kıvanç'a, Antalya'dan bir şikâyet dilekçesi gönderen kişinin ihbarıyla soruşturma açıldı. İhbarcının “Belli ki Ermeni, devleti katil diye suçluyorlar” dediği dilekçe İstanbul'da, dönemin özel yetkili savcılıklarından sorumlu Başsavcivekili Fikret Seçen tarafından işleme konuldu. Savcı Mehmet Ocağ görevlendirildi. Savcı, ihbarcının ifadesini aldı. Televizyondaki görüntüleri bilirkişiye gönderdi. Ardından, Koptaş ve Kıvanç'ı ifadeye çağırdı![54]

xxiii) Antalya'da 26 Aralık 2013 tarihindeki yolsuzluk karşıtı eyleme katılanlar hakkında TCK 301. maddeden soruşturma başlatıldı![55]

xxiv) Yıldız Üniversitesi'nde okuyan Kadri Turgut adlı genç, İstanbul Beyoğlu'nda 2011 yılında altı aracın molotofkokteyli ile yakılması ve üç ayrı basın açıklamasına katılmasına ilişkin yargılandığı davada, delil yetersizliğine rağmen “kanaat” ile mahkûm edildi. İki temel delilden biri olan montun adliyede kaybolduğu, tanık da “O mu, değil mi, bilmiyorum” dediği hâlde 26 yaşındaki Turgut'a 22 yıl altı ay yedi gün hapis cezası verildi![56]

xxv) Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi üyesi avukatlar, tutuklu avukatların serbest bırakılması için eylem yaptıkları, Gezi eylemlerindeki şiddeti protesto ettikleri ya da adliyelere girişte üst aramasına karşı çıktıkları için “izinsiz gösteri”, “polise direnme” gibi iddialarla açılan çok sayıda dava ve soruşturmaya karşı karşıya![57]

xxvi) ÇHD üyesi 9 avukatın tutuklanmasını 18 Şubat 2013'te protesto eden avukatlara güvenlik görevlilerinin müdahalesiyle ilgili davada avukatlar oturma eylemi yapmak nedeni ile yargılanıyorlar![58]

xxvii) 19 Şubat 2013 tarihinde, evleri ve işyerleri basılarak örgüt üyeliği ve yöneticiliğiyle suçlanan 29'u tutuklu 56 KESK üyesi kamu emekçisinin davasında KESK'lilere yöneltilen suçlamalar arasında kamp yapmak, denize girmek, konser bileti almak, parasız sağlık istemek de yer alıyor![59]

xxviii) İstanbul Davutpaşa'da, 2008 yılında havai fişek atölyesinde meydana gelen, 21 kişinin ölümü ve 115 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan patlamanın altıncı yıldönümü geride kalırken; davaya ulaşan ikinci bilirkişi raporu ilkiyle çelişti. İlk raporda kusurlu görünen yetkililer suçsuz bulundu![60]

xxix) Adana’da 2013 yılın 10 Kasım Atatürk’ü anma töreninde kendisini protesto ettikleri için Vali Hüseyin Avni Coş’un “Gavat” dediği, 23 yaşındaki M.Onur K. İle 21 yaşındaki Sezer Z. hakkında “Vali Coş’a hakaret ettikleri” gerekçesiyle 2 ile 4 yıl hapis cezası istemiyle dava açıldı!/[61]

xxx) Milli İstihbarat Teşkilâtı (MİT) görevlilerinin, teşkilâtın iki numaralı ismi, Müsteşar Yardımcısı M. D’nin “kaynağını izah edemediği mal varlığı”na ilişkin davasına bakan hâkimin odasında gizlice böcek yani dinleme cihazı araması yaptığı ortaya çıktı. Aramanın hemen ardından M. D’nin tahliye edilmesi dikkat çekti!/[62]

xxxı) Hopa olaylarıyla ilgili bir iddianame daha hazırlandı. Ankara’da yürüyen bir gruptan 50 kişi hakkında fotoğraf ve kamera kayıtlarıyla dava açıldı... Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Hopa olaylarının Ankara’daki basın açıklamasına katılan ve sadece ‘Ölümün zulmün iktidarı AKP’den hesap soracağız’ pankartının arkasında yürüyen 3’ü avukat toplam 50 kişi hakkında yeni bir dava açıldı. Çıkan olaylara ilişkin çekilen fotoğraflar ve görüntü kayıtları izlenerek hazırlanan iddianamede, şüphelilere 22 yıla kadar hapis cezası talep edildi.

İddianamede, olaya ilişkin görüntü kayıtları ve olaylar sırasında çekilen fotoğraflar incelenerek hazırlanan iddianamede, şüpheliler görüntülerde bulunduğu “time code”lar (görüntüde bulunduğu an) tek tek belirtilerek şöyle denildi: “Üzerinde, en önde ‘Katil AKP’ ibaresi yazılı siyah çelenk ile ‘Ölümün zulmün iktidarı AKP ‘den Hesap Soracağız - Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri’ ibaresi yazılı pankart olacak şekilde Sakarya Caddesi’nde kortej oluşturarak yolu araç trafiğine kapatmak suretiyle AKP İl Başkanlığı’na doğru yürüyüşüne devam eden grubun içerisinde bulunduğu ve pankartın ucundan tutarak taşıdığı belirlenmiştir,” denildi!/[63]

xxxii) Hopa’da, emekli öğretmen Metin Lokumcu’nun ölümüyle biten Hopa Olayları’na ilişkin müfettiş raporunda, “Çevik Kuvvet’ten gaz kullanan ve kim olduğu tespit edilemeyen bazı personelin münferit hataları dışında bilinçsiz gaz kullanılmadığı” savunuldu. Raporda ayrıca, ilçede 22 kişinin hastaneye başvurduğu, buna karşılık 17 polisin yaralandığı belirtilerek, “Polisin orantısız güç ve zor kullanma yetkisini kötüye kullanmadığı, aksine yetersiz güç kullanmış olabileceğinin değerlendirildiği” ifade edildi!/[64]

xxxiii) Hükümet, işkenceye karşı “sıfır tolerans” politikası izlediğini savunurken adalet sistemi buna karşılık vermedi. Ankara’da yürütülen 12 Eylül dönemi işkenceleri, Hopa protestosu ile Gezi Direnişi sırasındaki polis şiddetine ilişkin soruşturmalar bir türlü tamamlanamadı. Üç ayrı soruşturma yürüten Ankara Başsavcılığı, şu ana kadar tek bir kişi hakkında bile dava açmadı. Güvenlik güçlerinin halka yönelik işlediği suçlara karşı yargı sisteminde “cezasızlık politikası” izlendiği görülüyor!/[65]

xxxiv) 16 Mart davası zamanaşımıyla kapatıldı, Yargıtay kararı onadı. Dosya AİHM’e gidiyor... İstanbul Üniversitesi (İÜ) Eczacılık Fakültesi önünde, 16 Mart 1978’de, 7 öğrencinin yaşamını yitirdiği, onlarca öğrencinin yaralandığı bombalı, silahlı saldırının üzerinden tam 34 yıl geçti. Olayda adı geçen tek bir isim bile ceza almadı, katliam davasının zamanaşımıyla kapatılmasına derin devletle hesaplaştığını iddia eden Türkiye’de hiç kimse ses çıkarmadı. AİHM’ye başvurmak için Yargıtay 1. Ceza Dairesi’nin tebligatını bekleyen müdahil avukat-

lardan Cem Alptekin, “Zamanaşımı kararı, 1 Şubat 2010’da onandı. Bize bir tebligat gönderme ihtiyacı bile duymadılar,” dedi![66]

xxxv) Sivas’ta 2 Temmuz 1993’te Madımak Oteli’nin yakılması ve 37 kişinin ölümüne ilişkin ana davada, bulunamadığı gerekçesiyle dosyası ayrılan firari sanık Murat Karataş’ın sadece Sivas’ta arandığı ortaya çıktı![67]

Bunlar yeterli değil mi?

Ha, “Sözünü ettiklerin siyasi” dersiniz, devam ile birkaç tane de “adli örnek” sıralayalım...

xxxvi) Ankara’da iki yıl önce Cem Aygün’ü kaçıdığı gerekçesiyle iki kurşunla öldüren polis Fatih Yılmaz’a mahkeme önce 14 yıl verdi, sonra cezayı 11 yıl 8 aya indirdi![68]

xxxvii) *Karataş ailesine attıkları dayak kameralara da takılan polislere, 18 ay sonra dava açıldı. Ancak polislere istenen ceza, aileye açılan davalarda istenen cezadan az oldu... Bahçelievler’de, 4 Ağustos 2012’de önce sokakta ve sonra karakolda, ardından hastanede dövülen Karataş kardeşlerin şikâyeti üzerine, ancak 18 ay sonra sekiz polise dava açıldı. Dört kardeşi döven polislere “kasten yaralama” suçundan bir buçuk yıldan dört buçuk yıla kadar hapis cezası talep edildi. İki polise ayrıca, Cengiz Karataş’ı bir gözünü kaybedecek şekilde darp etmelerinden ötürü iki yıldan altı yıla kadar ceza istendi. Polislere istenen ceza, iki yıla kadarki cezalar için geçerli olan hükmün açıklanmasının ertelenmesi kapsamına giriyor. Oysa Karataş kardeşlere, “hakaret, darp ve direnme” suçu ve on yıla kadar hapis istemiyle iki dava açılmıştı![69]*

xxxviii) Samsun’da birlikte yaşadığı, olay tarihinde 3.5 aylık hamile ve 15 yaşındaki S.D’yi dövdükten sonra motosiklele ezdiği öne sürülen 19 yaşındaki Salih Cezvekıran’ın, cinsel istismar suçundan yargılandığı dava düştü. Genç kızın şikâyetçi olmaması ve mahkeme kararıyla yaşının büyütülmesi üzerine ceza almayan Cezvekıran serbest bırakıldı![70]

xxxix) Sakarya’da “Utanç davası” olarak bilinen, 14 yaşındaki Ö.C.’ye 28’i çocuk toplam 34 kişinin cinsel istismarda buldukları iddiasıyla açılan davanın tek tutuklu sanığı polis müdürü N.Ş.’yi iki suçtan toplam 28 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırırken, tutuksuz yargılanan 27 sanık öğrenciye “cinsel istismar”dan 1 ile 5 yıl arasında, “hürriyeti tahdit” suçundan da 5 yıl 4 ay hapis cezaları verdi. Bu cezalarda hükmün açıklanması geri bırakıldı. 1’i çocuk 5 sanık da beraat etti![71]

xl) Erzurum’da 4 yıl önce tuhafiyeciye boncuk almaya giden 12 yaşındaki E.A.’ya cinsel istismarda bulunduğu suçlamasıyla 12.5 yıl hapis cezasına çarptırılan işyeri sahibi 48 yaşındaki C.U.’ya verilen ceza, Yargıtay 14’üncü Ceza Dairesi tarafından bozuldu. Yargıtay, kızın olaydan 2 yıl sonra tedavisi ile şikâyetlerinde kısmi düzelme olduğunu belirterek cezayı çok buldu![72]

xli) Cinsel istismara uğrayan çocuklara dair tartışmalı kararlara imza atan Diyarbakır 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nden başka bir tecavüz davasında yine tartışma yaratacak bir karar çıktı. 11 yıl sonra ikinci kez karara bağlanan cinsel istismar davasında mahkeme heyeti, 15 yaşındaki G.E., isimli kız çocuğunu kaçıran cinsel istismarda bulunan 27 yaşındaki sanık Çelebi Yaşar’a hakkında “iyi hâl” indirimi yaptı![73]

xlvi) Kayseri’de yerel bir gazetede çalışan D.H. gazete patronunun oğlunun tecavüzüne uğradığını öne sürüp şikâyetçi oldu. Kayseri 3. Ağır Ceza Mahkemesi “Tecavüz var” diye sanık H.K.A.’ya 10 yıl hapis cezası verdi. Yargıtay, kararı bozdu. Yerel mahkeme kararında direndi. Davaya son noktayı koyan Yargıtay Ceza Genel Kurulu “Darp yok, sanığın sırtında mağdurenin tırnak izinin bulunması tecavüz kanıtı olmaz,” diyerek yerel mahkemenin kararını bozdu. Yerel gazetede çalışan D.H. işinden ayrıldı. Son parasını almak ve vedalaşmak için 26 Eylül 2009’da tekrar gazeteye gitti. İddiaya göre gazetenin patronunun oğlu H.K.A, D.H.’ye tecavüz etti![74]

xlvi) “Cinsel istismar” suçundan 8 yıl 1 ay 15 gün hapis cezasına çarptırılan ve 50 bin lira kefalet karşılığında “karar kesinleşinceye kadar” serbest bırakılan Fatih İlçe Milli Eğitim müdürü Şeref Çalışır makamına gitti![75]

xlvi) Çağdaş Hukukçular Derneği Sakarya Şube Başkanı olan ve en son bir polis tarafından istismar edilen Ö.C. adlı çocuğun avukatlığını yapan Harika Günay Karataş, karakol işkencesi yaşadı. Karataş, Cumhuriyet Polis Merkezi önünden geçerken, karakoldan çıkan sivil bir kişi “Bölücüler, vatan hainleri” diye tacizde bulundu. Karataş da polis merkezine girerek şikâyet etmek istedi. İfadesi alındıktan sonra hakkında yakalama kararı olduğu belirtildi. Karataş, suçüstü hâli olmadıkça avukatların gözaltına alınamayacağını ifade etti. Fakat savcılığın emri üzerine zorla gözaltına alınan Karataş’a kelepçe takıldı. Karataş’ın iddiasına göre, gecenin devamında şunlar yaşandı: “Sürüklenerek, karakoldan çıkarıldım. Üç polis tarafından kollarımdan tutularak, iki kat merdivenlerden indirildim. Araca bindirildim. Beni bagaja attılar. Sağlık kontrolü için hastaneye sürükleyerek götürüldüler. Ardından Asayiş Bürosu’na aynı şekilde götürüldüm. Sabaha kadar gözaltında tutuldum. Ertesi gün mahkemeden serbest bıraktım”![76]

xlvi) ABD’li Sarai Sierra’nın katil zanlısı Ziya Tasalı, “kasten öldürme” suçundan müebbet, “nitelikli cinsel saldırı” ve “kişinin ölmesinden yararlanarak hırsızlık” suçlarından toplam 8 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme, sanığa iyi hâl ve pişmanlık indirimi uyguladı![77]

xlvi) Evine gittiği öğretmenin “taciz” iddiasıyla şikâyetçi olduğu evli adam, beraat etti. Gerekçe, ikilinin birlikte alkol alması, sohbet etmesi, kadının cinsel davranışlara rıza göstermesi![78]

xlvi) Adana’da 20 yaşındaki Ahmed Yıldırım’a ateş edip gencin felç kalmasına neden olan polis memuruna 7 bin 500 TL ceza verildi. Polis memuru cezayı 12 eşit taksitte ödeyecek![79]

xlvi) Beyoğlu Polis Merkezi’nde bir bar çalışanını önce tahta copla ve ardından plastik copla döven Komiser Mehmet Kurt, “işkence”den yargılandığı dava sonunda, “basit yaralama” suçundan iki yıl iki ay hapis cezasına çarptırıldı![80]

xlvi) Hamile kadın ve eşi ile polisin kavgasında dava sonuçlandı. Mahkeme, “Polis kafamı kırdı” diyen eşe 75 gün, “Telsize kafasını çarptı” diye savunma yapan polise 37 gün para

cezası verdi... Hamile karısına çarpan polis otosuna tepki gösterince, çıkan tartışma sonucunda polislerden dayak yiyip, telsizle kafası kırılan vatandaşın adalet aramak için açtığı davada karar çıktı. Hâkim, savunmasında “Telsize kafasını çarptı,” diyen polis memuru Alkan Dalbaş’ı 37 gün, kafası kırılan Evrim Lüleci’yi ise 75 gün para cezasına çarptırdı!/[81]

l) Moda’da bir polis memurundan “sigara isteyen” sokak çocuğu Yasin Kırbaş, vuruldu, felç oldu, yargılanıp suçlu bulundu, şimdi de ayağı kesilecek... Yasin Kırbaş adlı sokak çocuğu 2008 yılında sigara istediği polis memuru Bülent Okumuş tarafından boynundan vuruldu. Aynı tarihlerde bir avukatı da döven Okumuş görevine devam ederken Kırbaş hastanelik oldu, yanındaki 5 sokak çocuğu “yağma” suçundan tutuklandı. Kırbaş ise başındaki kurşunla, 1 yıl hastane hastane gezdirildi. Tedavi yetersizliği sonunda felç kaldı. Avukatının çabalarıyla Darülaceze’ye yatırılırken, hakkındaki dava bitti. Polis beraat etti, Kırbaş ve arkadaşları “yağma” suçundan ceza aldı. Kırbaş’ın çilesi bu kadarla kalmadı: Bedenindeki yaralar iyileşmediği için bacağına kesilmesine karar verildi!/[82]

li) Mahkeme, yollarını kestikleri kadınların elbiselerini yırtıp göğüslerini sıkan şüphelilerin bu eylemini “Objektif olarak şehvi nitelik taşımamaktadır,” diyerek cinsel saldırı saymadı.

Ankara 4’üncü Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderilen iddianameye göre 22 Temmuz 2012’de Ahmet A., kız arkadaşları G.A., S.K., G.K. ile Gençlik Parkı’nda eğlendikten sonra evlerine yürümeye başladı. Grubun önü Dış Kapı mevkisinde, kendilerini polis olarak tanıtan Soner A., Emrah C. ve Yener G. tarafından kesildi. Ahmet A., kimlik göstermelerini isteyince tartışma çıktı. Kadınlar uzaklaşmak isteyince de Emrah C., Soner A.’ya, “Bunları köprüünün altına götürün,” dedi.

Soner A., kızları saçlarından sürükleyerek götürmeye çalıştı. Kızlar direnince, S.K.’nin elbisenin yakasında tutarak aşağıya çekti. Çevredekilerin müdahalesiyle olay sona erdi. Mağdurlar daha sonra polise giderek şikâyetçi oldu. 16 yaşındaki S.K. ifadesinde, “Üzerimdeki elbiseyi yaka kısmından tutup aşağıya doğru çektiğinde göğüslerim ortaya çıktı ve göğüslerimi sıkarak tırnaklarımı geçirdi,” dedi!/[83]

lii) Çatalca’da 1 Kasım 2004’te, akşam saat 18.00 sıralarında, işten gelen annesini karşılamaya giden lise öğrencisi Selami Önkoyun (14) bir gıda firmasına ait olan Yüksel Boyraz’ın kullandığı aracın çarpması sonucu yaşamını yitirdi. Yaşadıkları travma nedeniyle Çatalca’yi terk eden aile, az bir cezayla kurtulan şoför hakkında tazminat davası açtı. Yargıtay 4. Hukuk Dairesi ise aileye 40 bin TL manevi tazminat ödenmesine karar veren yerel mahkemenin kararını, tazminatı 13 bin TL’ye indirerek onadı!/[84]

liii) Ankara’da E.K. adlı transseksüel, bıçak zoruyla Selahattin Güngör adlı kişi tarafından kaçırıldı. İddiaya göre Konya’nın Kulu ilçesine uzanan dehşet yolculuğu boyunca Güngör, E.K.’yi defalarca bıçakla tehdit etti, çenesini kesti ve dövdü. Yolda bacağına sigara söndürdü, içinde 400 TL bulunan cüzdanını ve cep telefonunu aldı, parmağındaki altın yüzüğü çıkarıp dışarı attı ve tecavüze kalkıştı. Yakalandığında üzerinde uyuşturucu da bulunan Güngör, savunmasında psikolojik rahatsızlığı olduğunu söyledi. Güngör çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Ancak Güngör karara itiraz etti. İtirazı değerlendiren Kulu Asliye Ceza Mahkemesi Hâkimi Burcu Celep Kamiloğlu, Güngör'n 'kronik Őizofreni hastası' olduğu yönünde raporunun bulunduğunu ve iyileŐme ihtimalinin olmadığını, bu hâalde tutukluluğun hem gereken faydayı sağlamayacağını hem de telafisi imkânsız sonuçlar doğuracağını" savunarak, Güngör' bir gün sonra tahliye etti. Güngör salıverildikten sonra E.K.'yi tehdit etmeyi sürdürdü.

Konya Savcısı Ali Gökpınar'ın hazırladığı iddianamede, "Őizofreni hastası olduğu ve tutuklu kalması hâlinde telafisi imkânsız zararlara yol açılacağı" için tahliye edilen saldırgan Güngör'n Ankara Numune Hastanesi'nden gelen rapora göre cezai ehliyetinin tam olduğu belirtildi. Bunun zerine Güngör hakkında Konya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "silahlı yağma, silahlı cinsel saldırı, cebir kullanarak cinsel amaçlı kiŐiyi hürriyetinden yoksun bırakmak, trafik güvenliğini tehlikeye sokmak ve uyurucu kullanmak"tan 41 yıl, "tehdit" suçundan da Ankara'da 2 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. Ama Güngör hâla serbest! [85]

liv) Hamile eşi, çocuğun down sendromlu olma riskine karşı yapılan amniyosentez sonrası len Murat Sağır'ın, hakkında dava açtığı beş doktor beraat etti; Sağır'a ise annesiz bir ocuk, 16 bin lira avukatlık creti ve kararmıŐ bir hayat kaldı! [86]

ÖRNEK KARAR(LAR)I HATIRLATALIM

"Hâl(imiz)" böyleyken; "rnek Karar(lar)"a ilişkin birkaç Őeyi daha anımsatmadan geçmeden geçmeyelim...

i) Anmak; kimsenin iznine tabi olmayan, olması da mümkün olmayan bir "ifade ve toplanma özgürlüğü" dr!

Örneğin bu konuda savcılık, Kaypakkaya'nın orum'daki mezarı başında yapılan anma etkinliğinin AİHS'nin "ifade ve toplanma özgürlüğü" kapsamında kaldığını ve suç unsuru taŐımadıęını açıkladı.

İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümünde mezarı başında yapılan anma etkinliği ilk kez suç olarak görülmedi. Terör sularına bakan Samsun Savcılığı, Kaypakkaya'nın annesi Őükran ve kardeşi Ali Ekber Kaypakkaya'nın da aralarında bulunduğu 254 kişi hakkında anmaya katılarak terör rgt propagandası yapmak suçundan baŐlattıęı soruŐurmada takipsizlik kararı verdi. Kararın gerekçesinde, mezar başında yapılan anmanın AİHS'nin düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında kaldığı, insanları cebir ve Őiddete teşvik etmediği bildirildi... [87]

ii) "İfade zgrlğ, dolayısıyla toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma özgürlükleri, belirli bir ölçüde abartmayı, hatta tahrik etmeyi" içerir ve içermek zorundadır!

Örneğin Uludere Sulh Ceza Mahkemesi, Robosk'de 34 kişinin askeri ualar tarafından bombalanarak öldürülmesiyle ilgili, "askeri yasak bölgeden" geçerek Irak topraklarında basın açıklaması yaptığı iddiasıyla 18 kişi hakkında açılan davada verdiği beraat kararının gerekçesinde çarpıcı değerlendirmelerde bulundu.

Hâkim Muhammet Güngör gerekçeli kararında, davanın askeri yasak bölgeler kapsamında açılmıŐ olmasına rağmen toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı kapsamında da değerlendirme

yapılması gerektiğini belirtti. Kanun, Anayasa, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararlarından alıntılar yapan Güngör, kararında şu ifadeleri kullandı:

“İfade özgürlüğü, dolayısıyla toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma özgürlükleri, belirli bir ölçüde abartmayı, hatta tahrik etmeyi de kapsar. Toplumun genelini rahatsız edebilecek, endişelendirecek, hatta şoke edecek veya onların belirli düzeyde tepkisini çekecek bazı fikirleri savunma amacıyla da toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenlenebilir. AİHM’nin kararlarında sık sık kullandığı ‘çoğulculuk’, ‘hoşgörü’, ‘açık fikirlilik’ kavramları içi boş kavramlar değildir. Çoğulculuğun sağlanabildiği, vatandaşların ve bu arada devletin farklı fikirlere karşı gerçek bir hoşgörü gösterecek zihniyete sahip oldukları nispette demokrasi o ülkede yerleşebilecektir”...[88]

VE NİHAYET

Ve nihayet bir şeyin altını bir kez daha çizelim: “Demokratik Hukuk Devleti”nin de, “Temsili Demokrasi”nin de sürdürülemez kapitalizm koşullarında mümkün olduğuna inanmam...

“Genel olarak kapitalizm, özeldeyse emperyalizm, demokrasiyi bir yanılsamaya çevirir,” [89] Vladimir İlyiç Lenin’in ifadesiyle...

Ki bu(nlar) “şaşırtıcı” değildir Jacques Rancière işaret ettiği gibi:

“Kendilerini ‘demokrasi’ olarak adlandıran ve bu demokrasi terimiyle yasaya dayanmayan ya da dinsel yasalara dayanan devletler tarafından yönetilen toplumlardan kendisini ayırıştıran toplumlar ve devletlerde yaşıyoruz.”

“Demokrasinin ‘içinde’ yaşamıyoruz. Hepimiz biyopolitik yönetiminin istisna yasasına tabi olduğumuzu söyleyen bazı yazarların iddia ettiği gibi kamplarda da yaşamıyoruz. Oligarşik hukuk devletlerinde, yani oligarşinin gücünün, halk egemenliği ve bireysel özgürlüklerin ikili tanınmasıyla sınırlandırıldığı devletlerin içinde yaşıyoruz. Bu türden devletlerin sınırlarını da yasalarını da biliyoruz. Bu devletlerde seçimler özgür. Bu seçimler, ikame olabilen etiketler altında olsa da temelde aynı egemen kadronun yeniden üretilmesini garanti altına alıyor.”

“Politika bütünüyle unutulunca ‘demokrasi’ sözcüğü, hem kimsenin artık adıyla çağırmak istemediği bir tahakküm sisteminin edeb-i kelamı hem de bu silinen sözcüğün yerini alan şeytani bir ad oldu.”

“Demokrasiye karşı mücadele etmek gerekir çünkü demokrasi totalitarizmdir.”

“Demokrasi, oligarşik iktidarların elinden yaşamlar üzerindeki tekeli, zenginliğin iktidarının elinden yaşamlar üzerinden mutlak gücü sürekli geri alma eylemidir.”[90] Ya da kocaman bir hiç!

Kolay mı? Fransız sosyolog ve toplumbilimci Alain Touraine’in, ‘Başka Türü Düşünmek’ başlıklı yapıtında, “Toplumlar hemen her yerde çözülüyor. Ne adalet, ne partiler, ne sendikalar; artık hiçbir kurum güven vermiyor,”[91] diye betimlediği yerkürede; “Asla unutmamalıyız ki, Adolf Hitler’in Almanya’da yaptığı her şey yasalara uygundu,” derdi Martin Luther King...

Bunun adı bugünde “Demokratik Hukuk Devleti” ya da “Temsili Demokrasi”dir! Ama...

Ama unutulmasın bu hâle ilişkin Noam Chomsky şu önemli notu düşer:

“Her ülkede gerçek iktidarı elinde tutan bir grup vardır. ABD’de iktidarın nerede olduğu bir sır değil. Esasen yatırım kararlarını -neyin üretilip dağıtılacağını belirleyen kişilerin elinde bulunuyor. Hükümet kadrosu genelde onlardan oluşuyor, planlamacıları onlar seçiyor, öğretsel sistemin genel koşullarını onlar ortaya koyuyor.

İstedikleri şeylerden biri de edilgen ve uyuşuk bir halk. Yani hayatı onlar için rahatsız kılmanın yollarından biri, ‘Edilgin ve uyuşuk olmamak’. (...)

Eğer seçimler nüfusun bir bölümünün birkaç yılda bir gidip bazı düğmelere basmasından ibaretse hiçbir önem taşımaz. Ama vatandaşlar belli bir tutumda ısrar etmek için örgütlenir ve bu konuda kendi temsilcilerine baskı yaparlarsa seçimlerin bir önemi olabilir.”[92]

Kimse inkâra kalkışmasın: Temsili demokrasilerde yaşanan bütün gelişmeler egemenlerin iktidar alanlarını genişletebilecek yeni düzenlemelerdir. Bu düzenlemelerle de sistem yeni sorunlara kapı aralar ve çok geçmeden tıkanır. Talimatlar, ek maddeler bolluğunda temsili demokrasinin varacağı nokta güçlü bir liderin yarattığı sözde istikrar ve yaşamın her alanına müdahale eden yasaların bolluğun denebilecek bir totalitarizm olacaktır.

Liberal ekonomilerde “Piyasa Faşizmi”nin ağırlığı hissedilirken etnik ve dinsel politikaların prim yaptığı az gelişmiş merkez dışında kalan çevrede “Devlet Faşizmi” hüküm sürmeye başlar. Seçim sistemleri sıkça değişir, devleti oluşturan kuvvetlerin yapısı ve etki alanları yenilenerek tek elde toplanmaya başlar.

O kutsanan “Milli İrade” temsilcilerinin arzularına, dünya görüşüne ve ideolojisine itaatle eşdeğerdir, artık.

Kaderin tayin ettiği “Eşsiz Temsilci”, bir mit anlatmaya başlar ve hayali bir dünya tanımlar. “Ulu Temsilci” çalışma hayatını kendine göre şekillendirir, işveren ve işçi birliklerini zorunlu olarak davasına ortak eder. Destekçisi orta sınıflar ve büyük sermaye arasında bir süre bocaladıktan sonra ekonomik verimlilikten çok emekçilerle üreticilerin denetimine önem verir. Artık her ihalede kendi sözü dikkate alınmalıdır.

“Büyük Temsilci” tarihi tahrif eder, iletişim araçları üzerinde hâkimiyet kurar, kalıplaşmış bir dille sürekli aynı sloganları tekrar eder. Düşman yaratmadan duramaz. Hukuk sisteminde ceza suça bakarak değil de temsilcinin yaptığı tariflerle nesnel düşman olarak bir kategoriye ait olup olmadığına bakılarak belirlenir. Önce suçlar belirlenir ve buna uyacak kişiler kitlelere hedef gösterilir. Ceza suçu arar! Birey fiilen ortadan kalkmıştır.

“Millet iradesi” tek tek bireylerin oluşturduğu bir eğilim olmaktan çıkıp “Terleyen Temsilci”nin belirlediği keyfi, sınırsız, pragmatik bir niteliğe dönüşür.

Demokrasi yavaş yavaş sönerken ortada bir tek “Temsilci” kalır ve aslında o salt çıplak bir Tiran’dır.

Bu tabloda Prof. Dr. Baskın Oran'ın, "Çoğunluk iradesi demokrasi midir?" sorusuna 'Yeditepe Üniversitesi'nden Prof. Dr. İoanna Kuçuradi, "Demokrasi bir yönetim biçimidir. Oysa bugün bir amaç hâline getirildi. 'Demokratikleşme' kelimesi de bunu gösteriyor. Demokrasinin, insanların nesnel yararına işleyebilmesi, aydınlanmış yurttaşlar gerektiriyor. Aksi takdirde, 'Demokratik' yollardan insan haklarına aykırı yasalar çıkarılabiliyor, parmak sayısı ile insan haklarına aykırı kararlar alınabiliyor,"[93] yanıtını verirken Fikret Başkaya da ekler:

"Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de de hayli zamandır bir demokrasi oyunu oynanıyor..."

150 yılda burjuva parlamentolarının durumu ortada... Aslında 'seçimle' yapılan, egemen oligarşi tarafından önceden kurgulanmış/ belirlenmiş olanı onaylamaktan ibarettir. Parlamentolarda bir bütün olarak yoksul çoğunluğun ve toplumun yarısını oluşturan kadınların esamesi pek okunmaz. Tüm başka kamusal ve özel alanlarda da olduğu gibi...

Aslında 'yeryüzünün egemenleri' de oynanan oyunun tevatür edildiği gibi demokrasiyle bir ilgisinin olmadığını bal gibi biliyorlar. Dolayısıyla, söylemlerinin sorunlu olduğunun farkındalar. Onun için demokrasi kelimesinin önüne niteleme sıfatları ekleyerek zaman kazanmaya çalışıyorlar. Tabi bu işe teşne akademisyenler, gazeteciler, siyasetçiler, vb. de eksik değil. İşte 'sosyal demokrasi', 'katılımcı demokrasi', 'radikal demokrasi', 'otoriter demokrasi', vb. Sanki sosyal olmayan bir demokrasi, katılımın olmadığı bir demokrasi olurmuş gibi... Eğer gerçek demokrasi olsaydı, kelimenin önüne bu tür eklemeler yapmaya gerek olur muydu? Aynı şekilde gerçekten kalkınma diye bir şey olsaydı, 'sürdürülebilir kalkınma' demeye gerek olur muydu?

Demokrasi sosyal eşitliği varsayar. Aksi hâlde yapılan seçimlerin bir kıymet-i harbiyesi olması mümkün değildir."[94]

Tamamlıyorum: Her şey (hadi, "nihai kertede" diyelim!) sınıfsaldır.

Çünkü "Üretim araçlarındaki özel mülkiyet, özel türden bir mülkiyettir. Bu mülkiyet, ona sahip olan sınıfa, sahip olmayan sınıf üzerinde bir güç verir. Sahip olanın yalnız çalışmadan yaşamasını sağlamakla kalmaz, bir yandan da, sahip olmayanların çalışıp çalışmayacağı ve hangi koşullar altında çalışacaklarını saptama olanağını da verir. (...)

Sınıflar varoldukça, devlet, sınıflar üstü olamaz, egemen sınıftan yana olmak zorundadır. Devletin egemen sınıfın bir silahı olduğunu, Adam Smith, daha 1776 yılında farketmişti. Ünlü kitabı, 'The Wealth of Nations'da şöyle yazıyordu:

'Sivil hükümet, mülkiyetin güvenliğini korumak için kurulduğu sürece, aslında zenginin yoksula karşı veya biraz malı mülkü olanın olmayana karşı savunulması için kurulmuştur.'

İktisaden egemen olan sınıf, üretim araçlarına sahip olan sınıf, siyasal olarak da egemendir.

Birleşik Devletler'deki gibi bir demokraside halkın, oylarıyla kendi adaylarını iş başına getirdiği doğrudur. Demokrat X ile Cumhuriyetçi Y arasında bir seçme yapma hakları vardır.

Ama bu, hiç bir zaman sınıf mücadelesinin bu yanında ya da öteki yanında yer alan bir adayın seçimi değildir. (...)

Devlet, hükümeti denetimi altında bulunduran sınıfın kararlarını uygulamak için vardır.

Kapitalist toplumda devlet, kapitalist sınıfın kararlarını, dayatarak yürütür. Bu kararlar, işçi sınıfının, üretim araçlarının sahiplerinin hizmetinde çalıştığı kapitalist sistemi sürdürmek için alınmıştır.”[95]

Davama ilişkin diyeceklerim bunlar; ama ben ne dersem; neye dikkat çekersem çekeyim; mahkemeniz verebileceği kararı verecektir...

Hadi kararınızı çabucak verin lütfen.

Gereğini bilgilerinize arz ederim.

Temel Demirer, 20 Eylül 2014 11:46:39, Ankara.

NOTLAR

[1] 23 Eylül 2014 tarihinde Dosya No: 2014/126 sayılı dava için Hatay 1.Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı'nda yapılan savunma... Dava, Hatay 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 2015/425 karar no ve 22 Aralık 2015 tarihli kararıyla beraatle sonuçlandı...

[2] Ataol Behramoğlu.

[3] Bkz: Temel Demirer, “Esasa Müteallik Dört İtiraz(ım)”, Kaldıraç, No:143, Mayıs 2013.

[4] “Suç, ceza hukukçularına göre basitçe kanun koyucunun topluma zarar veren ya da tehlikeli olduğunu belirlediği fiillerin işlenmesi ile ortaya çıkar. Bu fiillerin tehlikeli ve topluma zarar verici olduğunun belirlenmesi ise şüphesiz kanun koyucu gücün tasarrufundadır. Kanun koyucu yani egemen sınıf nelerin suç olduğunu tanımlar ve suç olarak tanımladığı bu fiillerden bireylerin iradeleri ile uzak durmasını söyler.

Oysa F. Engels'in ‘Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni’nde söylediği gibi, ‘Nasıl hukukun kendisi salt iradenin ürünü değilse, suç da, yani toplumda egemen koşullara karşı bireyin verdiği mücadele de salt iradenin ürünü değildir’. Hukuk denildiğinde sınıflardan bağımsız genel bir iradenin şekillendirdiği normları anlayanlar, suçta da hukukun basit, sıradan bir ihlâlini görmekle yetinirler.

Ne var ki suç bu görünenden çok daha derinde bulunan faktörler etkisinde oluşmuş bir sonuçtur. Suçluları kendi kaderlerini kendileri belirleyen özgür varlıklar olarak görmek gerçeklerle bağı olmayan bir düşüncenin ürünüdür. Çünkü bireylerin asla kendi iradelerine bağlı olmayan maddi yaşam koşulları, karşılıklı ilişkiler içerisinde bireylerin iradelerini de son keredede belirler. Açlık, yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşayan insanların suç işleme ihtimallerinin yüksekliğinin anlaşılacak bir tarafı yoktur. Örneğin hırsızlık kapitalistlerin hukukuna göre suçtur. Bu suçu işlemeye yoksulluk içerisindeki bir insanın yönelmesi kuvvetli ve anlaşılabilir bir ihtimalken, bir burjuvanın basit hırsızlık olaylarına karışması ise neredeyse ihtimal dışıdır. Çünkü o, yasalarla garanti altına alınmış en büyük soygunu, işçilerin emek gücünü sömürerek artı-değer soygununu gerçekleştirdiği için böylesi bir hırsızlığa ihtiyaç duymaz.” (Selim Fuat, “Kapitalizm Bir Suç Bataklığıdır”, Marksist Tutum, No:111, Haziran 2014, <http://marksist.net/node/3480>)

[5] Atthusserci perspektifin güncelliği için bkz. A. M. Özdemir, Sözümlülük: Hukukun Ekonomi Politigi, Dipnot Yay., 2008.

[6] L. Althusser, İdeoloji ve Devletin ideolojik Aygıtları, çev: A. Tümertekin, İthaki Yay., 2003, s. 69.

[7] Bu uygulamalar, okulu, örgütlü dini ve medyayı da kapsadığı ölçüde oldukça geniş bir alana yayılacaktır.

[8] Buradaki “düzenleme” Düzenleme Okulunun devletin dışına taşan düzenleme anlayışına benzemekle birlikte siyasi iktidara piyasadan ve toplumsal alandan daha yakın durmakta. Diğer yandan, Düzenleme Okulunun Allhusserci kökenleri de unutulmamalı (bkz. B Jessop-N.-L. Sum, Beyond the Regulation Approach: Putting Capitalist Economies in Their Place, Cheltenham: Edward Elgar, 2006.)

[9] Bu noktadan hareketle, hukukun krizi ile siyasetin krizi -belirli tarihsel koşullarda örtüşmeler de, her daim rabıtalı olsalar da- ayrı şeylerdir.

[10] Gardiyanı, zira bu söylem kapalı bir söylemdir.

[11] A. Hunt, The Sociological Movement in Law, Londra: Macmillan., 1978, s.115.

[12] B. Edelman, Ownership of the Image: Elements tor a Manisi Theory of Law, Londra: Routledge and Kegan Paul., 1979

[13] M. Pecheux, Language, Semantics and Ideology: Staining the Obvious, Londra: The Mac-millan Press Ltd, 1982

[14] B. Edelman, Ownership of the Image: Elements tor a Manisi Theory of Law, Londra: Routledge and Kegan Paul., 1979.

[15] M. Pecheux, Language, Semantics and Ideology: Staining the Obvious, Londra: The Mac-millan Press Ltd, 1982.

[16] Ancak, Pashukanis’in (E. B. Pashukanis, Genel Hukuk Teorisi ve Marksizm, çev. O. Karahanoğulları, Birikim Yay., 2002.) formülasyonunun aksine, Edelman (B. Edelman, Ownership of the Image: Elements tor a Manisi Theory of Law, Londra: Routledge and Kegan Paul., 1979) için üretim ilişkileri ile kurduğumuz muhayyel ilişki -ve onun ifadesi olarak hukuki biçimler- gerçeğin (değişim ilişkilerinin) çarpıtılmış temsili olmanın ötesinde, (değişim ilişkileri ile birlikte) hukuki özneleri ve deneyimlerini inşa eden toplumsal ilişkiler bütünüünün bir parçasıdır.

[17] Ali Murat Özdemir, “Hukukun Nesnesi Üzerine Deneme”, İktisat Dergisi, No:527, Temmuz 2014, s.79-80-81-82-83.

[18] “Bekir Coşkun’a Hapis Cezası Verildi”, Cumhuriyet, 30 Nisan 2014, s.8.

[19] Rıfat Doğan, “Nihat Behram: İşkence Yapana İşkenceci Denir”, Sol, 4 Şubat 2014, s.6.

[20] Sibel Bahçetepe, “Yargıya Açık Baskı”, Cumhuriyet, 23 Haziran 2014, s.5.

[21] Mesut Hasan Benli, “Mehmet Ağar’a Var Vatandaş Taylan’a Yok”, Radikal, 14 Kasım 2013, s.7.

[22] “Başbakan’a Farklı Hukuk”, Taraf, 15 Temmuz 2014, s.15.

[23] İdris Emen, “... ‘Katil Erdoğan’ Sloganına Para ve Hapis Cezası”, Radikal, 17 Nisan 2014, s.9.

- [24] İlhan Taşcı, “Katiller Hep Korundu”, Cumhuriyet, 23 Mart 2013, s.7.
- [25] Hilal Köse, “Yargı İlgisiz Kaldı”, Cumhuriyet, 14 Ocak 2013, s.8.
- [26] “Ağar Son Dakika Hamlesiyle Kurtuldu”, Cumhuriyet, 12 Ekim 2013, s.5.
- [27] Sinem Uğurlu, “Kuralına Uygun Kör Etmişler!”, Evrensel, 5 Temmuz 2014, s.4.
- [28] Mesut Hasan Benli, “Devlet: Pardon, Terörist Değilmişsiniz”, Radikal, 16 Kasım 2013, s.8.
- [29] Levent Gencelli-Selin Görgüner, “Polis Hayal Görmüş!”, Cumhuriyet, 18 Eylül 2014, s.8.
- [30] Irmak Akıncı, “... ‘Devlet Baba’ Çocuklarını Çok Sever!”, Birgün, 10 Temmuz 2014, s.7.
- [31] Esra Alus, “Ulaşılabilir Bilgiyi Sorgulamışlar”, Milliyet, 21 Nisan 2014, s.18.
- [32] Türker Karapınar, “Adalet İçin El Fatiha”, Milliyet, 4 Eylül 2014, s.16.
- [33] Canan Coşkun, “Adliyede Etik Dersi”, Cumhuriyet, 8 Mayıs 2014, s.7.
- [34] “... ‘Ahmet Atakan Ölümsüzdür’ Yazısına 6 Bin Lira Ceza”, Cumhuriyet, 17 Nisan 2014, s.9.
- [35] Nurcan Gökdemir, “Gülsüm ‘Siz Üzülmeyin’ Dedi”, Birgün, 7 Haziran 2014, s.6.
- [36] “Burun ve Dudak Arasındaki Boşluğu Benziyor”, Taraf, 15 Temmuz 2014, s.7.
- [37] Gülsen Candemir, “Fantastik Davaya Devam”, Birgün, 14 Kasım 2013, s.11.
- [38] İsmail Saymaz, “Kavurma Silah Oldu!”, Radikal, 21 Ekim 2013, s.8-9.
- [39] Meriç Tafolar, “Emperyalist Mine Sen misin?”, Milliyet, 18 Ağustos 2013, s.13.
- [40] Serkan Ocak, “TOMA ve Biber Gazına Karşı Eğitilmiş Arı!”, Radikal, 22 Ağustos 2013, s.4-5.
- [41] Alican Uludağ, “Hakaret Etme, Parmak Kır”, Cumhuriyet, 22 Haziran 2014, s.4.
- [42] Alican Uludağ, “Gardiyan Dayağı Aklandı”, Cumhuriyet, 22 Haziran 2014, s.4.
- [43] Gökçer Tahincioğlu, “Kolu Koparıldı Borçlu Çıkarıldı”, Milliyet, 4 Eylül 2014, s.16.
- [44] Kemal Göktaş, “Ölümüne Dayak Cezasız Kaldı”, Milliyet, 30 Haziran 2014, s.14.
- [45] Murat İnceoğlu, “Gaz Fişeği ile Kafadan Vuran Polislere Beraat”, Cumhuriyet, 22 Mayıs 2014, s.13.
- [46] Mehmet Ali Solak-Can Hacıoğlu, “Adalette Çifte Standarta İsyandır”, Cumhuriyet, 8 Temmuz 2014, s.6.
- [47] Güney Konak, “Karadağ’ı Öldüren Polise Tazminat Aileden İsteniyor”, Birgün, 28 Temmuz 2014, s.7.
- [48] Serbay Mansuroğlu, “Valileri Eleştiren Öğretmene Hapis Cezası”, Birgün, 6 Haziran 2014, s.10.
- [49] İsmail Saymaz, “Altı Ay Ceza Alan Öğrenci: Yumurta ile Tehdit mi Olur?”, Radikal, 16 Nisan 2014, s.6.
- [50] “TGB’lilere ÖSO Cezası”, Cumhuriyet, 21 Kasım 2013, s.12.
- [51] “Düşük Copuna Rapor Çıkmadı”, Hürriyet, 28 Mart 2014, s.4.
- [52] İsmail Saymaz, “Öğrenciyle Polis Birbirini Ezdi: Herkese Beraat”, Radikal, 7 Şubat 2014, s.9.
- [53] Hasan Akbaş, “... ‘Sonunuz Hrant Gibi Olacak’ Diyen TİT’li Beraat Etti”, Evrensel, 25 Nisan 2014, s.3.

- [54] İsmail Saymaz, “Koptaş ve Kıvanç’a Soruşturma”, Radikal, 5 Nisan 2013, s.15.
- [55] “301 Kere Maşallah”, Evrensel, 15 Nisan 2014, s.3.
- [56] İsmail Saymaz, “Delil ve Tanık Yok Ama Örgüt Üyeliğine ‘İç Dünya’ Yetti: 22.5 Yıl Hapis”, Radikal, 21 Nisan 2014, s.6.
- [57] Hilal Köse, “ÇHD’ye Dava ve Soruşturma Baskısı”, Cumhuriyet, 10 Ağustos 2013, s.6.
- [58] Canan Coşkun, “Oturma Eylemi Yapmak Nedeni ile Yargılanıyorlar”, Cumhuriyet, 4 Şubat 2014, s.8.
- [59] Elçin Yıldız, “İlaçlar, Konser Biletleri, Yaz Kampları Suç Sayıldı”, Birgün, 22 Ocak 2014, s.7.
- [60] İsmail Saymaz, “Sanık Başkan Suçsuz, Ölen Patron Suçluymuş”, Radikal, 1 Şubat 2014, s.6-7.
- [61] “... ‘Gavat’ Olayında Eylemciye Dava”, Milliyet, 11 Şubat 2014, s.18.
- [62] Hüseyin Özkaya, “Böcek Arandı MİT’çi Aklandı”, Taraf, 21 Ağustos 2013, s.9.
- [63] Mesut Hasan Benli, “Kısa Metraj Hopa İddianamesi”, Radikal, 27 Temmuz 2012, s.9.
- [64] İsmail Saymaz, “Devlet Hopa’yı Savundu: Az Bile Yapmışız!”, Radikal, 21 Ocak 2014, s.7.
- [65] Alican Uludağ, “İşkenceye ‘Sıfır’ Ceza”, Cumhuriyet, 25 Nisan 2014, s.8.
- [66] Hilal Köse, “Kontgerillayı Teşhir Ettik”, Cumhuriyet, 16 Mart 2013, s.7.
- [67] Türker Karapınar, “Sivas Davasında ‘Arama’ Skandalı”, Milliyet, 23 Mayıs 2014, s.18.
- [68] “Polise İyi Hâl İndirimi”, Cumhuriyet, 23 Mayıs 2014, s.8.
- [69] İsmail Saymaz, “Önce Polisler Dövdü Sonra da ‘Adalet’...”, Radikal, 22 Şubat 2014, s.6-7.
- [70] “Yaşı Büyütüldü Davası Düştü”, Evrensel, 10 Temmuz 2014, s.3.
- [71] “Sakarya’da Çocuğa Tecavüz Davasında Karar Açıklandı”, Milliyet, 24 Şubat 2014...
<http://gundem.milliyet.com.tr/sakarya-da-cocuga-tecavuz/gundem/detay/1842002/default.htm>
- [72] “Bir Utanç Davası Daha...”, Cumhuriyet, 4 Eylül 2014, s.3.
- [73] Bahar Kılıçgedik, “Tecavüzcüye ‘İyi Hâl’den Ceza İndirimi”, Taraf, 18 Haziran 2014, s.2.
- [74] Mesut Hasan Benli, “Yargıtay’dan Utandıran Karar”, Radikal, 22 Kasım 2013, s.10-11.
- [75] Umay Aktaş Salman, “Tacizden Ceza Alan Milli Eğitim Müdürü ‘Görevinin’ Başında”, Radikal, 20 Kasım 2013, s.7.
- [76] İsmail Saymaz, “Avukat Şikâyet İçin Karakola Girdi Zorla Gözaltına Alındı”, Radikal, 26 Mayıs 2014, s.7.
- [77] Damla Güler, “Sierra’nın Katiline İyi Hâl İndirimi”, Milliyet, 25 Haziran 2014, s.6.
- [78] Aziz Özen, “Alkol Varsa ‘Rıza’ Da Var...”, Hürriyet, 26 Şubat 2014, s.4.
- [79] “Polise Felç Cezası: 7 Bin TL”, Milliyet, 16 Temmuz 2014, s.23.
- [80] İsmail Saymaz, “Yargıtay’dan Ders Gibi Bozma: Karakolda Dayak İşkencedir”, Radikal, 27 Mayıs 2014, s.10.

[81] Nurettin Kurt, “Telsizle Vurup Kafasını Kıran Polisten Daha Çok Ceza Aldı”, Radikal, 21 Nisan 2014, s.10-11.

[82] İsmail Saymaz, “Şimdi de Ayağı Kesilecek”, Radikal, 14 Nisan 2014, s.8-9.

[83] Mesut Hasan Benli, “Hâkimin Şehevi Kriteri”, Hürriyet, 18 Ocak 2014...
<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/25594219.asp>

[84] Hilal Köse, “Yargıtay 40 Bin TL’yi Çok Gördü”, Cumhuriyet, 12 Mayıs 2012, s.3.

[85] İsmail Saymaz, “Saldırgan Şizofren Değilmiş”, Radikal, 4 Mart 2014, s.9.

[86] Gökhan Karakaş, “Kaybettiği Canını Sordu Borçlu Çıktı”, Milliyet, 6 Aralık 2013, s.16.

[87] Alican Uludağ, “Anmak Suç Değildir”, Cumhuriyet, 26 Haziran 2013, s.13.

[88] Kemal Göktaş, “Gösteri Hakkı ‘Tahrik’i Kapsar”, Milliyet, 8 Ağustos 2014, s.14.

[89] Vladimir İlyiç Lenin, Emperyalist Ekonomizm-Marksizmin Bir Karikatürü, Türkçesi: Ferit Burak Aydar, Agora Kitaplığı: 444, Nisan 2014.

[90] Jacques Rancière, Demokrasi Nefreti, çev: Utku Özmakas, İletişim Yay., 2014.

[91] Alain Touraine, Başka Türü Düşünmek, Çev: Mehmet Morali, Kırmızı Yay., 2008.

[92] Noam Chomsky, Dünyayı Kim Yönetiyor?, Çev: Ömer Çiftçi, İnkılap Kitabevi, 2014.

[93] Belma Akçura, “Birine Ötekinin Hakkını Sormak!”, Milliyet, 2 Mart 2014, s.25.

[94] Fikret Başkaya, “85=3.500.000.000 Dünyasında ‘Demokrasi’ Oyunu!”, Kaldıraç, No:159, Eylül 2014, s.77-79.

[95] Leo Huberman, Sosyalizmin Alfabetesi, Çev: Alaattin Bilgi, Sol Yay., 1966.